

Kırk dördüncü gece...

Kuryelereden haber alındı. Yerlerine geri dönmüşler. İşte bu iyi haber...

Bizim Amed'e geçişimizse sekteye uğradı. Yüksek yerlerde epey kar yağdı. Artık Amed'e geçmemiz bayağı zorlaştı. Neyse sağlık olsun!... Arkadaşlarımıza bir şey olmadı ya, bu da yeterlidir...

Yukarlarda yağın karlardan dolayı, vadiler bayağı soğudu. Tüm arkadaşlarda saç-sakal birbirine karışmış durumda. Yani bir çocuk kazara aniden bizi görse korkudan dehşete kapılır!...

Ağaç dallarını örten yapraklar sararıp dökülüyor teker teker... Kimi yapraklarsa bu korkunç soğuğa ve deli rüzgâra rağmen tüm gücüyle dayanabiliyor... Tıpkı özgürlük gerillaları gibi...

Kırk beşinci gece...

Grup olarak bırakalım Dersim'i, Amed'e bile geçemedik... Bu nedenle Garzan'a bağlı Dorşîn ve Muş Güneyi'nde kalacağız. Yani kış buralarda geçireceğiz. Eğer başka bir talihsizlik çıkmazsa, gelecek sene yani 2010 yılı ortalarında Dersim'e ulaşacağız. Ben iki günlük yolu yürüyerek tekrardan geri gideceğim. Kışı Muş Güneyi'nde geçireceğim. Kalmamız artık netleştikten sonra, grup yönetimi ve Garzan Eyalet Yönetimi olarak aramızda tartışıp hangi arkadaşların nerede kalacağını belirledik. Bu tartışmayı ihtiyaç ve koşulları göz önünde bulundurarak gerçekleştirdik...

Kırk altıncı gece...

Dersim yolu bir emek yoludur. O kadar uzundur ki ne kadar yürüsen de bitmek nedir bilmiyor... Ama herşeye rağmen bu yolda yürümek gerçekten de çok güzel... Yani her türden zorluğa değer... Bir de insanın yanında disiplinli, kararlı, anlayışlı arkadaşlar olsaydı o zaman daha da güzel olurdu!... Parti'yi, halkı, Önderliği ve yoldaşlığı özde hisseden, sorumluluk ruhu olan arkadaşların oldu mu senelerce yürüsen bile insanın umurunda olmaz... Zaten hayat insanlarla güzeldir. Fakat eğer insanlar arasında uyum yoksa cennette dahi olsan, o cennet bozulur ve bir anda yaşam cehenneme döner...

Kırk yedinci gece...

Ancak dūřmanına moral vermek isteyen bir gūç, disiplinsiz, dūzensiz olur. Kuralsızlık yapan, keyfiyetçilik yapan ya da olay ve olgulara dogmatik, dūz yaklaşan birisi karřısında savařtıđı dūřman gerçekliđini hissetmiyor demektir. Eđer dūřmanına moral kaynađı olmak istemiyorsan bunların hepsine sonuna kadar dikkat etmek gerekir... Kendine ben savař gūcūyūm diyen bir gūç için savař ocuk oyuncađı deđildir... Savař ciddiye, disiplin, bilinç ister...Ve tecrūbelere dayalı bir geleneđi vardır...

Kırk sekizinci gece...

Mezopotamya radyosunda Mutki’de arkadaşların şehit düştüğünü duyduk. Bu arkadaşların şahadetlerinin soğuktan olduğu belirtiliyor. Eğer bu gerçekten de doğruysa -ki büyük ihtimalle böyledir- tuhaf bir durum!... Mutki’li Şiyar arkadaşın ismi verildi, diğer arkadaşın ismi verilmedi. Acaba ne olmuş olabilir? Komplo mu ya da gerçekten de soğuktan mı oldu bu şahadetler? Olayın gerçek yüzünü şu an öğrenmemiz mümkün değil. Çünkü her güç şimdi üslenme çalışmalarında. Ve kimseye ulaşmamız mümkün değil!...

Kırk dokuzuncu gece...

Duyduğumuz haber doğru çıktı. Şiyar ve Ciwan Arkadaşlar soğukta donarak şehit düşmüşler. Bu haberi de radyodan duyduk. Şiyar Arkadaş'ı tanıımıyordum. Ama Ciwan Arkadaş Xaça Reş'te grubumuzun kuryesiydi. O süreçte tanıma fırsatı bulduk. Dört-beş gecelik yolda beraberdik. Ciwan Arkadaş özlü ve dürüst bir yoldaştı. Cana yakın, arkadaşlarla diyaloga açık, rahat bir yapısı vardı. Güler yüzlü, yeşil gözlü bir yoldaştı. Birlikte geçirdiğimiz beş gün boyunca hep yoldaşlara hizmet etti, saygılı davrandı. Geceleri yürüdüğümüzde ben onun hemen arkasındaydım. Gelip geçtiği yollara, araziye hâkimdi. Hızla ve şaşırmadan gideceği yere giderdi. Ama bir-iki defa geçtiği yerlere fazla hâkim olmadığını kendisi söylüyordu. İşte böyle bir yerde bizi biraz dolaştırdı. Ormanın içinde dolaşınca epey yorulduk doğal olarak... Özür dilercesine, mahcup bir ifadeyle “yoldaşlar bu yoldan ben tek bir sefer geçmişim, mecbur olmasaydım sizi getirmezdim” diyordu. Ben de O’nu üzülmesin diye rahatlatmak için “sorun değil Heval Ciwan tempon bizi yormuyor!... Bildiğin gibi yürü!...” demiştim. Heval Ciwan’ın ayakları yürümekten dolayı yanmıştı. Buna rağmen hiçbir şey demeden yürüyordu. En son belirlenen yere kadar yürüdükten sonra ayrılmadan birlikte fotoğraf çekip vedalaştık. Ve yirmi gün geçmeden soğuktan dolayı şehadete ulaştığını duyduk. Çok üzüldük tabi ki... Her şehadette olduğu gibi bize bıraktıkları anılarına sahip çıkmak ve yürümeye devam etmek...(11.05.2009)

Dipnot:Sonradan duyduğumuz kadarıyla Şiyar ve Ciwan Arkadaşlar zehirlenme sonucunda şehit düşmüşler...

Ellinci gece...

Hiçbir zaman unutma ki, tarih sensin!... Ve sen de tarihsin!... Fakat sen ve tarih arasında sadece ince, ama ipince bir çizgi vardır. O çizgiyi de asla ve asla unutmaman şartıyla insanlığınla gurur duyabilirsin. O ince çizgi ise senden önce binlerce yılın fiziksel yaşayışları ve öğrettikleridir. Bize düşen tüm yaratımlara saygı duyarak daha da yüceltip ve ekleyebildiğimiz kadarıyla çabalamaktır...

Elli birinci gece...

Tarihin ateşiyle kavrulan hakikat yolunda geçmişi, geleceği ve an'ı birlikte dorukta yaşayan bir gl misali; Ve göğe, evrene özgürlük ğlklarıyla taşan bir dünya, bir insan, bir halk ve bir fidan olmak misali!... **(01.01.2010).**

Elli ikinci gece...

Bazen düşünüyorum da keşke böylesine karışık bir zaman diliminde gelmeseydim dünyaya. Bunu okuyanlar nedenini merak edecektir elbette... Acaba insan olmaktan, bunun onurunu yaşamaktan pişman mı olmuş diyeceklerdir... Ya da başka canlılar dünyasına özlem mi duyuyorum?!... Hayır!... Bir insan olduğum için asla ve asla pişman değilim, olmam da... Çünkü insanın ne kadar değerli bir varlık olduğunun bilincindeyim. Ama şu var ki, insan olmanın erdemi, doğal seyrinde yaşanmıyor. Bu kapitalist çağ gerçekliğinde maalesef özünden uzaklaşma yaşanıyor.

Neden mi?

Çünkü bir küçük evren olan kendisi için suni bir dünya inşa ediyor. Bu da büyük evreni etkiliyor doğalında... Varolan insan zamanla O'nu yaratan evrenin parçalarını bozuyor, yıkıyor, tarip ediyor. Tüm bitkiler, hayvanlar, sular, yani tüm yaratımlar, canlılar, nasibini alıyor bu yıkımdan... Bu durumdur beni, bizi üzen!...

Elli üçüncü gece...

Evet, 2009'un ilk erken karı düştükten sonra grup olarak Amed'e geçemedik. Kış üslenmesinde Garzan gücüyle beraber kalacağız.

Bir grup Dorşin, bir grup ise Muş Güneyi'nde kalacağız. Şu ana kadar da bir umudum ve beklentim vardı ama bu son kar yağışıyla artık geçmemiz kesinlikle mümkün değil. Nedense bu sene kar erken geldi. Hem de çok hızlı ve yoğun yağdı. Buradaki arkadaşlar da çok hazırlıklı değillerdi. Onlar da bunu beklemiyorlardı ama ne yapalım onlar da bizler de bu beklenmedik koşullara katlanmalıydık!...

Elli dördüncü gece...

Dorşîn'de işimiz biterse kış kampımıza doğru yola çıkacağız. Dorşîn üslenme yerine erzak taşınırken bir arkadaşın ayağı üç yerden kırıldı. Arkadaşlar çok üzüldüler. Bu durum bizi bayağı yordu ve uğraştırdı. Sonrasında da uğraştıracağı benziyor. Dereler çılgınca akıyor, bu coşkun sestten dolayı başka hiçbir ses duyamıyoruz. Kıyamet kopsa haberimiz olmayacak!... İyi ki gözlerimiz var!... Onlar da olmasaydı, kim bilir ne hallere düşerdik!...

Elli beşinci gece...

Bakur'a doğru harekete geçtiğimiz günden beri, önceden başlayan bu bağırsak ve kolon iltihaplanması sorunu beni epey zorladı ve adeta halden düşürdü. Sağlığımı korumak adına, fiziki ve psikolojik olarak düşmemek için epey çaba harcadım. Kuru ekmek dışında doğru dürüst hiçbir yemek yiyemiyorum ama yine de yürüyorum.

Ve yürümeye, direnmeye devam edeceğim. Ama sanki bu illet peşimi bırakmayacak. Amed'e ulaşmayı istememim temel sebebi orada tedavi olmaktı ama bu da olmadı... Bakalım hayırlısı!...

Elli altıncı gece...

Ayağı kırılan kadın arkadaşı, gece karanlığında kamp yakınına kadar keçi patikasında yürüyerek sedyeyle taşıdık. Hepimiz bitap düştük. Düşe kalka, omuzlarımızın ağrısına katlanarak yürüdük.

Zaten yapabileceğimiz başka birşey de yoktu ki!... Olması gerekendi bu... Normalde arkadaşların kamp yerlerini bilmemiz doğru değildi. Bu gerilla disiplinine aykırıydı ama koşullar buna zorladı.

Yani mecbur kaldık biraz da!....

Elli yedinci gece...

Dorşîn'den Muş Güneyi'ne doğru ben, Şevger, Hebûn ve Deniz arkadaş olmak üzere dört kişilik grubumuzla ayrıldık. Akan dere doğrudan Muş Güneyi'ne indiğimiz yola çıkmaktaydı. Arazi sert ve kayalık olduğundan aşılması zorlaşıyordu. Bize kalan keçi patikasıydı. Yani ancak keçilerin cambazca yürüyebildikleri patika... Dere kenarındaysa süğüt ağacı dışında ağaç yoktu.

Hebûn Arkadaş en arkada, rengi solgun ve üzgün bir ruh haliyle yürüyordu. Üç yılı aşkın bir süre Dorşîn bölgesinde kalmıştı. Bu nedenle alandan çıkmak istemiyordu. Bölgenin halkıyla, toprağıyla adeta bütünleşmişti. Hem bunun etkisi, hem de diğer arkadaşlarla uzun bir pratik süreçte verdiği emekten dolayı yürüyemiyordu...

Elli sekizinci gece...

Kamp yerine ulaştık. Yeni arkadaşlarla tanıştık. Hemen kampın geri kalan işlerini tamamlamak için kolları sıvadık. Toplam on üç arkadaşız. Kamp yerini gizlilik açısından fazla bahsetmiyeceğim ama güneş alan, sarp ve dik bir yamaçtadır. İşte bu yükseklikten ötürü çalışmaları hızla bitirmeliyiz. Çevrede biraz kar var ama şimdilik çok sorun teşkil etmez. Fakat birkaç gün sonrasında kar yağarsa işimiz çok zorlaşır o zaman!... Tezelden yerin altına inmeliyiz. Yağan kar hemen üstümüzü, derecikleri ve karşı yamaçları beyaz bir perde gibi örtmüş. Sadece yüksek kayalıklar siyaha çalıyor. Aşağı vadecikler ise birkaç günde, güneşin sıcaklığıyla eriyen karlarla aniden canlanmış, yeşillenmiş, doğa sarıyla-yeşilin tonlarına bürünmüş. Ama bu sıcak günlere kanmadan yuvamızı çabuk bitirmeliyiz. Yoksa başımıza her an bir bela gelebilir!...

Elli dokuzuncu gece...

Nihayet bir kaç gün içinde bütün kamp çalışmalarını bitirdik. Yakacak odun topladık, hepsini sobaya göre doğradık ve çoğunu içeriye taşıdık; geri kalanını ise kampın hemen yanındaki ağaçların dibinde düzenli bir şekilde üstüste yığdık. İç dekoru düzenledik, tuvalet yeri yaptık, su çektik. Son olarak kampın genel çevre kamuflajını tekrar tekrar gözden geçirdik. Ardından 5 Aralık günü genel kış eğitimimize başladık.

Altmışınıc gece...

Kamp grubumuzda yeni savaşçılardan birinin hareketleri dikkatimi çok çekiyor, beni düşündürüyor. Kimse iyi tanımıyor, bu nedenle takibe aldım. Hareketleri çok acayip, normal değil, bu nedenle kaygılanıyor insan! Mesela onunla aynı dönemde Parti'ye katılan başka bir yeni savaşçı arkadaş daha var, O çok farklı. İlk kampa gittiğimde yeni savaşçı oldukları için her ikisine de heyecanla sarılıp tokalaşmak istedim. Bir arkadaş aynı coşku ve heyecanla karşılık verirken, bu bahsettiğim, buz gibi bir suratla karşılık verdi. Belki yanılabilirim, fakat gözüm her an üstünde!...

Mekân Giresun, Şebinkarahisar mevkiî.

Soldan ikincisi Hêjar Gever arkadaş, Giresun'da 2012'de şehit düştü.

Dersim Xarçik Vadisi, DERSİM ŞEHİTLİĞİ.

DERSİM ŞEHİTLİĞİ 2015

Dersim'in gerilla kedisi...

Dersim Rojnek Boğazı

Doğu Merkez şahin Tepesi

En sağ 6ndeki ř.Roza Dersim Arkadaş, 2017'de Kutudere'de şehit d6řt6.

Şehit Ferhat Deresi...

Yeni Savaşçılar, ikinci devre...

Gola Xizir tarafları 2015

Soldaki Rodi Mardin Arkadaş, 2018 Karadeniz Gümüşhane’de Cudi Zaza Arkadaş’la beraber şehit düştü...

Şehit Ferhat Deresi’nde mantar toplamaktan dönerken...
Bu fotoğraf 2015’te çekildi.

Şehit Ferhat Deresi.

Roj Dere 2015,

Yeni Savaşçıların moralinde çekilen bir fotoğraf...

Soldan üçüncü Baran Dersim Arkadaş, 2015'te Ovacık'ta şehit düştü.

Hemen yanındaki Cudi Zaza Arkadaş 2018'de Gümüşhane'de şehit düştü...

Yeni Savaşçı moral etkinliği 2015...

Yeni Savaşçıların moral komisyonları.

Sağdaki Colemêrgli Artêş Arkadaş, 2017'nin yaz aylarında Nurhaklar'da şehit düştü...

Yeni Savaşçıların düzenlemeleri olurken çekilen fotoğraf...

Yeni Savaşçılarla beraber toplu fotoğraf.

Ş.Hêjar Gever Arkadaş, Gümüşhane'de yemek yaparken...

Dersim Hingirvan Köyü...

Dersim Hingirvan Köyü (Ali haydar Kaytan-Fuat Arkadaş'ın köyü)

Zagi Boğazı...

Arkadaşlar hareket halindeyken...

Zağı Köyü'nün son köşe taşları
Tüm zalimliklere karşı inatla direnmekteler...

Gola Xizir...

Roj Dere, Karadeniz grubuyla bir fotoğraf, 2015 baharı...

Grubu Karadeniz'e yolcu ederken...
En öndeki Cudi Zaza, arkasında Rodi Mardin Arkadaş.

Önderlik Bahçesi'nde bir fotoğraf...

Sağdaki Ş. Baran Dersim Arkadaş...

Roj Dere...

Öndeki Ş.Atakan Arkadaş, yanındaki Ş.Agit Amed arkadaş.
Agit Arkadaş 2016'da Dersim'de şehit düştü.

Soldaki, Ş.Rêzan Erzurum...2015 yazında Dersim merkezde şehit düştü.

Altmış birinci gece...

Kış mevsiminin ilk yoğun karı düştü. Beş ay boyunca bu kar bizi yer altına mıhlayacak. Belki de daha fazla, kim bilebilir!... Yükseklikle bağlantılı olarak havalar da aşırı soğuk. Bu nedenle yağan kar laska gibi yapıştı tüm toprağā, taşā, ağaca... Aslında derin bir soluk da aldık bir bakıma. Çünkü kar yağmayana kadar her an deşifre olma korkusu içerisindeydik...

Altmış ikinci gece...

Yeni yıla kampımızda girdik. Tüm dileğim bu yılın Önderliğimizin özgürlüğünün gerçekleştiği yıl olmasıdır. Yeni yılı Parti ve halk olarak başarıyla geçirmemizdir. Başta Önderliğimiz olmak üzere halkımızın ve tüm dünya insanlığının yeni yılını kutluyoruz...

Altmış üçüncü gece...

11 Ocakta Dorşîn kampında birisinin kaçtığı haberini aldık. Yani arkadaşların güvenliği tehlikeye girdi. Bu karda kışta gidecekleri yer de yok!... Arkadaşları kampımıza getirmek için 5 arkadaş kamptan ayrıldı. Ben gitmelerinden yana değildim. Çünkü yerde iki metre kar var. Bu kar yoğunluğunda çığ düşme ihtimali yüksektir. Üstelik arazide kaybolma ihtimali de var. Tartıştığımızda arkadaşlar ille de gideceğiz diye ısrar edince mecburen ben de kabul etmek zorunda kaldım. Onlar dört kişiydi, ben tek kaldım... Yine de kendimi de gitmek için önerdim. Fakat kabul edilmedi. Ve arkadaşlar gittiler. Mevcut durumda her iki kamp da tehlikeye girdi. Bu Parti ve yeni dönem için tehlikeli olabilir, bir kampı kurtaralım derken her ikisi gidebilir!...

Altmış dördüncü gece...

Arkadaşlar yola çıktılar. Yola çıktıkları gibi hava öyle bir bozuldu ki hemen bir metre kar yağdı. Artık onların da hayatta olup olmadığından şüphelenmeye başladık. Bu endişe halen de sürüyor!... Zaten daha önce iki metreye yakın kar vardı, şimdi de bir metre kar daha eklendi. Bir de tipi, fırtına, yamaçların sarplığını da hesaplarsak arkadaşların kurtulması bir mucizeye bağlı...

Altmış beşinci gece...

Yeni savaşçı denilen o unsur, yoğun takibim sonuncunda ajan çıktı.

Bu konuda yüzde yüz şüpheli geliyordu bana. Ama genel kamp yönetimine bunu kabul ettirmek biraz zordu. Benimle beraber diğer bazı arkadaşlar da şüphelenmişti. Katılım dersinde çapraz sorgulama biçiminde sorguya çektik. Çelişkili konuşmalarından ve ifadelerinden dolayı durumunun açığa çıkması için kapalı soruşturma önerdim. Genel arkadaşlar da önerimi kabul ettiler. Soruşturmanın birinci gecesinde ajan olduğunu kabul etti. Böylece kamp olarak büyük bir tehlikeyi bertaraf ettik. Çünkü çok tehlikeli planlamaları vardı...

Altmış altıncı gece...

Bugün bizim karanlık günümüz 15 Şubat.

Önderliğimizin esaret altına alındığı gün... Bu komployu gerçekleştiren İngiltere, İsrail, Amerika, Türkiye ve onlarla hareket eden tüm gerici Kürt işbirlikçi güçleri en mikrosuna kadar lanetliyorum. Bu komplonun başarısızlıkla sonuçlanması için sonsuz bir çabayla çalışacağız. Belki bugüne kadar yeterince Önderliğe cevap olamadık. Fakat bu esarete Ş.Vîyan'ın dediği gibi alışmadık, alışmayacağız...

Evet, bugün aynı zamanda Ernesto Che Guevara'nın biyografisini okuyup bitirdiğim gün de oluyor. Gerçekten de Che büyük bir devrimci... Ve bu büyük devrimciye layık olmak da ancak hayal ettiği ve uğruna canını verdiği sosyalizmi başarıyla yaşamsallaştırmaktan geçiyor... Burada ihanete uğrayan sadece bir Ernesto Che Guevara değildir. İhanete uğrayan dünya ilerici insanlığı ve halklarıdır. Ve şimdi tıpkı binlerce yıldır yapıldığı gibi ihanet çemberine yeni halkalar ekleniyor. Ama onlar hiç bir zaman hedeflerine ulaşamayacaklardır. Onun ve ona benzeyen binlerce insanın idealini bağrında taşıyan Rêber APO'ya tam da Che'nin şehadet yıldönümünde yani 9 Ekim'de devletlerarası komployu başlatarak sosyalizm idealini bitirmek istediler. Ama bu öyle kolay değil. Günümüzde dünya sosyalizm mücadelesi, devrim için gerekli araçları da ortaya çıkarmıştır. Önderlik Şehid Che'ye bağlılığı pratikleştirerek sonsuzlaştırdı...

Yerle gök arasında bir çılgıktır Che...

Sonsuzluğa açılan bir perdedir Ernesto Che Guevara...

O kendinde tüm evrenle insanı birleştiren devrimci bir önder, İnsanlığın vijdanıdır Che...

Altmış yedinci gece...

Herşeyini yitiren bir toplumda ve bir vatanda, bir çiçek için bir damla su dahi olsam yeter bana!... Ama şunu da biliyorum ki, böyle bir toplumda bazen coşkun bir nehir olmak dahi yetmiyor... Çünkü herşey ve heryer çölleştirilmiş ve susuz bırakılmış!... Sulanıp canlandırılması ise, büyük bir çaba gerektiriyor... Bazen damla damla, bazense coşkun bir su gibi çöllere akmak, kuruyan ağaç köklerine ulaşmak gerek... Ağaçlara su, bulutlara rüzgar, ciğerlere nefes olmaktır devrimcilik... Yaşam umudunun tükendiği demlerde, umudu yeniden yeşertmektir devrimcilik...

Altmış sekizinci gece...

Tarih, hakikatin yakıcılığında geçmiş, an'ı ve geleceği hep birlikte yaşamaya yüz tutan bir gül misalidir... Göğ, evrene, özgürlük çıgıllıklarıyla dolan bir ÷lke, bir dünya, bir insan ve de bir fidan gibi olabilmek ne de güzeldir!... **(20.02.2010)**

Altmış dokuzuncu gece...

Sonunda o ajanı aldığımız karar sonucu cezalandırdık. O'nun şahsında düşmanın insanları nasıl değerlerinden, özünden uzaklaştırdığını, düşürdüğünü gözlerimizle şahit olduk. Esasında O'nu kazanmak, yeniden onuruna kavuşmasını sağlamak ve özüne döndürmek hiç mümkün değildi diyemem ama bizim buradaki koşullarımızda da imkansızdı. Bir de tutuklu olduğu halde her anlamda düşmanca davranışlarına devam ediyordu. Aslında cezalandırılması taraftarı değildim ama durum öyle bir hal aldı ki eğer biz cezalandırmasaydık, can güvenliğimiz tehlikeye girerdi!... O'nu Parti'nin onayı olmadan cezalandırmanın disiplinsizlik olduğunu bilincindeydim, hatta geciktirmek için çaba da sarfettim, ama böylesine zorlayıcı koşullarda bunu yapmamak da mümkün değildi!... İlerde uygun koşullarda bu olayın tekmilini ve izahını Parti'ye yapacağız...

Yetmişinci gece...

Bizim yaşam felsefemiz, an'daki basit zevklerden uzaklaşmak, onları yenmek, gelecekteki zevklerin pususuna düşmeden kendini terbiye etmek ve zorluklarda kendini çelikleştirmektir. Ancak bu şekilde gelecekte yaşanabilecek tüm zorlukları göğüsleme gücü gösterebilenir... Tüm yaşadıklarımız -bir ihtimal biz görmesek dahi- gelecekteki nesiller yaşamı doyasıya özgürce yaşayabilsinler diyerdir...

Yetmiş birinci gece...

Ben bir kahin değilim. Ama yaşadığım tecrübeleri hislerimle birleştirdiğimde ve olay-olguları, zaman-mekana koşullarına göre değerlendirdiğimde doğruya yakın sonuçlara ulaşabiliyorum... Bu nedenle kolay kolay yanılmıyorum...

Korktuğumuz şey başımıza geldi. Kışın ortasında kamptan ayrılan beş arkadaştan iki ay haberdar olduk. Belki bizi tanımayanlar için inanması zor, ama gerçek olaylar... Belki öncesinde kısmen yazmıştım, fakat devamıyla beraber yine yazayım. Dorşîn'de yaşanan bir ihanetten sonra oradaki arkadaşlar, kış kamplarını mecburen bırakmak zorunda kalıyorlar. Kaçan unsurun düşmana teslim olma ihtimalinden dolayı arkadaşlar iki ayrı gruba ayrılıyor. Bir grubun içerisinde ayağı kırılan bir arkadaş da var. Bu şekilde az da olsa kendilerini sağlama almaya çalışıyorlar. Aradan yirmi gün geçtikten sonra bu durum net olmayan bir notla kampımıza ulaşınca o unsurun kaçışını duyduk. Bizim arkadaşlar yani Deniz, Aram, Serdar ve Engin arkadaşlar da duygusal yaklaştılar. Acilen yardıma yetişmek için harekete geçtiler. İlk dört arkadaştı, fakat Hebûn Arkadaş da gitmek için ısrar edince sayı beş oldu. Yönetim toplanıp beni de çağırdılar. Görüşlerimi söyledim. 'Gitme yanlısı değilim' dedim. İnsan en iyi kendini tanırlar!... Yoldaşlık ruhunda herhangi zayıflık yaşamıyorum, ya da bireysel kaygılarım da yoktu!... Fakat somut durumlara göre en gerçekçi kararı almak gerekiyordu... Bu çerçevede değerlendirmelerimi, görüşlerimi söyledim.. Onların da bu görüşlerimi dikkat almalarını ve katılmalarını bekledim. Fakat diğer dört arkadaş gitme yanlısıydı, yani ben yalnız kaldım... Kaygılarımın nedenleri vardı. Her yere metrelerce kar düşmüş, on gündür hava açmamıştı. Arazi her türlü tehlikeye açıktı. Arkadaşların nereye gittiklerini bilmeden yola koyulmak, resmen kendini ölüme yatırmaktı. Evet

bu büyük bir ruhtur. Ama ben bir şeyi tam yapamayacaksam ya da yapayım derken daha kötüsüne neden olacaksam, neden o işi yapayım ki? Önerim kabul görmeyince olması gerektiği gibi ortak iradeye katılarak, ben de arkadaşlarla gitmek için öneri geliştirdim, ama kabul edilmedi. Şehit düşeceğimi ve bu gidişin duygusal bir karar sonucunda olduğunu bilsem de arkadaşlarla birlikte olmak istedim. Fakat, bildiğim tek şey bu gidişte kayıpların olacağıydı... Bu biçimiyle ertesi sabah erkenden arkadaşlar yola çıktılar. Bizler de bu yüce yoldaşlık ruhunun verdiği gurur ve umutla beklemeye başladık...

Yaşananları baharın başlangıcında duyduk. Arkadaşların yola çıktıkları gün Halil arkadaş soğuktan donup şehit düşüyor. Ertesi gün Hebung arkadaş da şehit düşüyor. Diğer arkadaşlar ise kendilerini zor bela sağlama alıyorlar. Biz bu şahadetleri 17 Mart günü duyduk. Bir yandan Newroz bayramı, halkımızın heyecan ve coşkuyla kutlamaları ve öte yandan yoldaşların şehadet haberleri... Halk söylemiyle Şîn û Şayî biraradaydı...(*) Arkadaşlar Dorşîn'deki arkadaşlara yetişmişlerdi. Cihazdan haber verilince bazı arkadaşların kurtulduğunu anladık. Ama arkadaşların moral, düşüncelerini dağıtmamak, bozmamak için ayrıntıları sormadım. İçimde hep bir sıkıntı vardı zaten. Ve bu sıkıntı arkadaşlar bize ulaşınca kadar devam etti. Maalesef korktuğum başımıza gelmişti. İki arkadaş şehit düşmüştü. Tıpkı Şiyar ve Ciwan arkadaşlar gibi...

Fakat yine de koşullar ne kadar zor olursa olsun yoldaşının yardımına koşan can yoldaşlara selam olsun diyorum!... **(19.03.2010)**

Yetmiş ikinci gece...

Evet, Muş Güney'i noktasını uzun bir kış kamp sürecinden sonra bıraktık. Fakat misafir kaldığımız bu yerde biraz daha kalacağı benziyoruz. Dorşin'e geçtik. Bulunduğumuz kamp yeri bayağı yüksekteydi. Onun için çevremizde olan karlar çabuk erimedi. Kampı bıraktığımızda arazi benek benekti. Aşağılarda ise en ufak bir kar parçası bile görünmüyor. Heryer yeşile bürünmüş. Bahar geldi... Doğa yine kendi kendini yeniledi, tazeledi. Gri renkten yeşile, kahverengiden sarıya, kırmızıya değişen renklerle doğa-ana kendi kendine ruh verdiği gibi içinde yaşayan da aynı ruhu aşıyor. Çiçeklerin açması, otların özgürlüğe merhaba dercesine topraktan fışkırmaları, ağaçların tomurcuğa duruşları, kuşların sevinçli şakımaları, suların köpürerek akışları, pınarların bir müjdeyi vermek ister gibi bir müzik melodisini andıran sesi, yani nereye baksan her biri ayrı güzellikte, apayrı bir anlam içermekte. Bakmaya doyamadığımız bu doğa harikasına, kadim topraklarımıza hayran olmamak mümkün değil!... Ne mutlu bize ki bu güzelliklere tanık oluyoruz...

Ve tabi bu arada insanın yaşı da ilerlemekte, her insan bir yaş daha yaşlanmakta. Yaşlanma olgusu insandan insana değişiyor. Kim ne kadar ve nasıl anlam biçebiliyorsa!... İnsanlar da doğayla beraber kendini yeniliyor... Benzer değişimleri yaşıyor. Bazen bir kuş gibi kendi derinliklerinde sevinçten kanatlanıyor , kendini yeniden doğurabiliyor...

Ve Kürt Halkı'nın doğumu!...

Önder APO'nun doğum yıldönümü olan 4 Nisan'ı kutladık. Kısa bir konuşma ardından ağaç diktik. Fotoğraflar çekildik... 2010

yılının 4 Nisan'ını böylece kutlamış olduk. 4 Nisan, biz Kürtler için büyük anlam ifade ediyor. 4 Nisan, her birimizin doğuş günüdür. Aynı zamanda insanlığın doğuş günüdür. Güzelliğin, özgürlük kapılarının aralandığı gündür. Bu vesileyle başta Rêber APO'nun ve Kürt halkının, Kürt kadınlarının, emektar analarımızın, onların can parçası çocuklarının, Ortadoğu halkalarının ve bir bütün dünya ilerici insanlığının 4 Nisan'ını kutluyorum. Ve yine bütün bir insanlık adına ÊWEYŞ anaya ve yaratıcı doğa-anaya minnet duygularımızı sunuyoruz. Onlar bizi doğurdu ve büyüttü. Biz evlatlara düşen görev ise layıkıyla görevleri yerine getirmektir...

Yetmiş üçüncü gece...

Eskiden kalma bir söz vardı. Tam hatırlamıyorum kimin sözü olduğunu, sanırım Fransız Devrim sürecinde devrim için söylenmiş bir söz... “devrimler çocuklarının başını yer!...” manasında bir sözdü.

Ben de buna karşı 2004 tasviyecilik sürecinde şöyle bir tespitte bulunmuştum. “Çocuklar da devrimleri yemişler!...” hem de bol bol!!... Reel-sosyalizm buna bir örnektir. Ama bizde ise ne devrim çocuklarının başını yer, ne de çocuklar devrimi yer... Bizde “çocuklar kendi kendilerini yerler!!...” **(04.08.2010)**

Yetmiş dördüncü gece

Madem ki özgür yaşam yolcususun, onurlu ve erdemli
olmak gerek!...

Madem ki özgür yaşam yolcususun, halkla, hakla, güzellikle
yürümek gerek!...

Madem ki özgür yaşam yolcususun, okuyarak, yaşayarak bilgeliğe
ulaşman gerek!...

Madem ki özgür yaşam yolcususun, herşeyden önce gerçek
bir insan olman gerek!...

Yetmiş beşinci gece...

Ve Dersim'e doğru tekrardan yolculuk başlıyor.. Biz grup olarak daha Güney'deyken geç kaldığımız halde kendimizi Amed, Muş Güneyi'ne ulaştırdık. Bu alana ulaşır ulaşmaz hava koşullarından dolayı kış sürecinde orada kaldık. Sekiz ay sonra bir kez daha yolculuğa başlıyoruz. Bu sefer daha dinç ve güzel olarak... Her ne kadar benim fiziki rahatsızlıklarım devam etse de yola devam!... Hiçbir şeyin beni etkilemesine izin vermemeye özen gösterdim. İlaçsız da kalsam, nefsi konularda kendime hakim olmaya ve terbiye etmeye çalıştım... Bu iç mücadeleyi büyük oranda başardığımı söyleyebilirim. Evet, bu kış ve bahar ayları örgütsel olarak epey zor geçti. Burada da üzerime düşeni yapmaya çalıştım. Yanımızda bir alçağın (Deniz) yüzünden dağ gibi iki arkadaşımız şehit düştü kar soğduğunda...

Tüm bu zorluklardan sonra ortaya çıkan siyasi tablo; Önderliğimizin ve Partimizin, Kürt sorununu büyük fedakarlıklarla çözme çabalarına karşılık Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından herhangi olumlu bir adım atılmadığı için meşr-u savunma savaşına tekrardan başladık...

İlk günlerde yine Türkiye gündemini işgal ettik ve AKP'nin gizli, kirli yüzünü ortaya çıkardık. Şimdi biz de eğer sağlam bir şekilde Dersim'e ulaşırsak böylece düşmana bir darbe vurmuş olacağız.

Tüm bu gelişmeler içerisinde tekrar kendime dönersem; Önderlik hep "Nasıl yaşamalı?" sorusunu soruyordu biz kadrolara... Çünkü nasıl yaşayacağımızı bilirsek, nasıl savaşaacağımızı da bilebiliriz... Her tür soykırım politikasına karşın ben yaşamı seviyor muyum?... Yaşamı, çok hem de çok seviyorum... Ama Kürt halkının özgürlüğü ve onuru için ölüme de eyvallah diyorum!...

Yetmiş altıncı gece

Tekrardan başladığımız Dersim'e doğru yürüyüşün ikinci gecesindeyiz. Yürüyüşümüz olağan zorlanmalar dışında çok güzel geçti. İlk ve uzun yürüyüşler her zaman zorlayıcı olurlar. Bilmediğin ve ilk kullandığın hatlardan geçerken insan devamlı ürkek ve dikkatli olur. Yenilik daima güzel ve çekicidir yine de!...

Yetmiş yedinci gece...

Murat Nehri'nin kenarında bir gün kaldıktan sonra karanlık çöker çökmez ovaya varıp Şerefdin dağlarına doğru yola çıktık. Bu yol çok tehlikelidir. Düşman bu yola ilişkin iki hainden bilgi almıştı. Son bilgiyi yola çıkmadan bir hafta önce kaçan birisinden almış olabilirdi. Bu nedenle pür dikkat olmalıydık. Ovada her an her şey olacakmış gibi yürüyorduk. Üç saatin sonunda tüm engellerden sıyrıldık derken, son anda bir çobanın köpekleri bizi farkettiler. Ardından çoban da bizi gördü!... Biz de mecburen çağırıp iyice tembihleyerek yolumuza devam ettik...

Yetmiş sekizinci gece...

Uzun yürüyüşlerde bir arkadaşın ayakları burkulmasa ya da biri gruptan kopmazsa ve durmaksızın yürüyüşe devam edilse ne de güzel olurdu!!... Bu tür ufak tefek sorunlar bir türlü yakamızı bırakmadı. Bir sorunu halledip tam rahatlıyoruz, sonra bir bakıyosun başka bir sorun karşımıza çıkıyor!... Bakalım, hayırlısı!...

Yetmiş dokuzuncu gece...

Bir gerilla için uzun yollar her zaman tehlikelidir. Ve yine bir gerilla için çıplak arazi çoğu zaman dezavantajlıdır. Ama bu dezavantajı gerilla olarak nasıl avantaja dönüştürmeli?!... Gerilla hem kendini araziye göre ayarlamalı hem de araziyi kendi konumuna, yaratıcı bir tarzda değerlendirmelidir. Darbe yememek için araziyi derinliğine ve genişliğine tanımalıdır...

Sekseninci gece...

Bir gerilla ya da bir savaşçı grubu arazi olarak dezavantajlı bir yerden geçerken iyi bir plan yapmazsa ya da hedeflediği yere ulaşamazsa, her zaman tehlikeyle yüzyüze gelir!... Üstelik bunu biraz zamana da yayarsa imha olabilir, olmazsa bile aslında tesadüftür kurtuluğu... Kurtulması bazen de karşı gücün beceriksizliğinden-dir... Doğruya doğru söylemek gerek ne diyeyim?!...

Seksen birinci gece...

Bir yerde daha doğrusu bir yol hattında önceden darbe yemişsen tekrardan bu hattı kullanmanın, açık hedef olmak dışında hiçbir anlamı yoktur. Bu, bile bile ölüme davetiye çıkarmaktır. Başka da bir anlamı yoktur bunun. Düşmanı boşa çıkarmak için kullandığın yolu, geçiş hattını sürekli değiştirmek zorundasın!...

Seksen ikinci gece...

Adım adım Dersim'e yaklaşıyoruz. Bu yol da bir bitseydi!... Ama biz bittik bu Dersim yolu bitmedi!... Bir haftalık daha yolumuz kaldı. Sanki bu yol önümüzde uzuyor da uzuyor. Bir türlü bitmek bilmiyor!... Dersim'e doğru giderken dağlar yükseliyor ondan mı acaba yolumuz uzuyor?!... Dağları, sırtları bayağı yüksek... İnsan çıkana kadar çok yoruluyor. Özellikle uzun yürüyüşlerde çok zor oluyor...

Seksen üçüncü gece...

Herşeyin yenisini görmek, dolaşmak, gözlemlemek, merak etmek ne de güzeldir. Bir insanın içinde yeniye merak yoksa o beşer yaşamın anlamına ve derinliğine ulaşamamış demektir. Yani yaşam coşkusunun farkında değildir demektir...

Seksen dördüncü gece...

Bir şey senin yaşam kaynağına şöyle veya böyle zarar verirse, buna asla izin vermemelisin!... En kutsal hakkın yaşama hakkınsa o zaman hiçkimse buna saygısızlık etmemelidir!... En ufak haksızlık yapıldığı anda bile dünyaları yıkmalı ve hakkını aramalısın!...

Seksen beşinci gece...

Bir insan bence de asla kendini çaresiz bırakmamalı ya da koşullara, yaklaşımlara teslim etmemelidir!...

Seksen altıncı gece...

Güçsüz düştüğün anda dinlenmelisin, ama uluorta yerde değil!...
Bu yorgunluk hem bedenen hem de zihnen olur. Gerillaysan fark
edilme ihtimalin vardır. Bu da imha olmanla eşdeğerdir...

Seksen yedinci gece...

Bir insanın ruhu güzelse, o ruhu asla kirletmeye kalkışılmamalı! Bu değil yoldaşın, karşıtın olsa dahi böyle yapmamalısın!... İnsanlarda ahlaki ölçüler her zaman en öndedir. Ama maalesef çağımızda bu ölçüler fazlasıyla aşınmaya uğramıştır. Ne dost tanıyor, ne düşman!... Ve ne doğadan birşey anlamıştır ne de uzaydan!...

Seksen sekizinci gece...

Özgürlük kadar sevgiye, sevgi kadar özgürlüğe ulaşmak her zaman temel amacımız olmuştur... Bunlardan daha fazla yaşamın anlamını ifade eden sözcük yok gibidir...

Seksen dokuzuncu gece...

Hiçbir şey dağların yüceliğine denk değildir... Ve doğadaki hiçbir canlı, insanlar kadar doğaya kötülük yapmadı... Sanki bazı insan kisveli yaratıklar, bu doğayı ve bu yüce dağları bozmak için yaratılmışlar. Ama unutmamalıyız ki bu doğa bize emanettir!... Asla ona ihanet etmemeliyiz!... Yoksa bu anaya ihanetle eşdeğer olur...

Doksanıncı gece...

Toplumlar ve insanlık adına yapılanlar nedir? Bunu ayırt edebiliyor muyuz ey be insan? Sana bir şey “kutsaldır” ve bu insanlık için yapılan biricik şeydir denildiğinde gerçekten bilerek mi yoksa kör-cesine inanıyor musun? İnanıyorsan bak o zaman geçmişe, an’a ve an’dan geleceğe... Körü körüne her söylenene inanma!... Sende de akıl var, zekâ var. Kendine, zekâna güven ki özgürlüğünü binlerce yıldan beri çalanlar senin karşında tirtir titresin!...

Doksan birinci gece...

Yüreğimdeki yaralar o kadar çok ki, evrendeki tüm atomlar kadar adeta... Açılan ve kapanan yaraları saymıyorum bile... Eğer acılar hayatımızın bir parçası ise, o zaman yaralar da yaşamımızın bir parçasıdır değil mi?!...

Acılarla açılan yaralar... Peki, bunlar hayatımızın bir parçasıysa şifa da hayatımızın bir parçası olamaz mı?!...

Doksan ikinci gece...

Gerçek güzellik odur ki, sen başkasını iliklerine kadar hissettiğinde, başkasını da seni aynı biçimde hissetmesidir!...

Doksan üçüncü gece...

Ben cüceyim. Neden cüceyim?

Çünkü tarihte benim adıma yapılan utanç verici herşeyden dolayı
cüceyim!...

Ben yüceyim... Neden yüceyim?

Çünkü tarihte benim adıma çok güzel şeyler yarattı analar ve
atalar!...

Doksan dördüncü gece...

Bir gün gelir sen tarihe, tarih de sana bakıp durur ve işte tam da o
duruşta anlam ve hakikat saklıdır..
Sen de tarihselleşirsin o zaman...

Doksan beşinci gece...

Bedenimi sel götürdü,
damla damla oluşan seller...
Bak yürek değil tek,
bak beden değil tek,
bak ruh değil tek,
koscocaman bir beden bak!...
Bak koscoca beden!...
Bir tek ters laleden oluşan
bir tek göz damlası...
Damlada beden...
Damlada ruh...
Damlada can...

Doksan altıncı gece...

İkiyüzlü kişilikler neden oluşuyor?!...
Acaba zorla mı? Gönüllü mü?
Yoksa her ikisinin bileşiminden mi?

Doksan yedinci gece...

Özgürlük nedir diye sorarsan bana, ben derim ki sürekli göklere
uzanabilmektir, uzayı bilmektir...

Doksan sekizinci gece...

Bir gün göklere bakıp ağlarsın. Gece olur yıldızlara yakarıp durursun. Tanrı'ya yalvarıp, diz   k p hüngür hüngür ağlarsın. Bir gün gelir bu ağlayışlar, haykırışlar, yalvarmaların g  e, yıldızlara, tanrıya karşı değil de kendine karşı olduğunu görürsün... İşte o zaman bir tüy kadar hafiflersin. İşte o zaman  ağlayan gibi nehirlerle, denizlere, okyanuslara akarsın da akarsın!... Ve dünyaya, evrene kanatlanırsın!...

Doksan dokuzuncu gece...

Mesele hatırlamaksa seni, zamanın öncesinden ve sonrasında hatırlarım seni... Hatırladığımda da keleklerin uçuştığını hissedirim usulca...

Öyle hafifsin ki yürekte!... Ve öyle bir ağırsın ki canevimde!... Belki sen bunun neyi ifade ettiğini bilirsin ya da hiç bilemezsin!... Ama inan ki bunun hiç önemi yok, bu kadın-ana topraklarımızda... O toprak ki tüm lanetleri ve kutsallıkları gören ve bağrında taşıyan, yaratan ve görendir.

Peki kime anlatsam, kime söylesem ki?!... Anlatmaya kalksam boğazımda düğümleir kelimeler. Yüreğim volkan gibi patladı, patlayacak... Acır, öyle bir acır ki yüreğim!... Tarifsiz acıların yasını haykırır dengbêjler... Acaba, Tanrıların, tanrıçaların kemikleri sızlar mı bu bitmeyen azaptan diye sorarım?!... Kader mi bu toprağın yaşadıkları?!... Peki, bu yaşam denilen muamanın kaderi var mı ya da kader denilen şey nedir? İnaniyor musun sen buna? Kadere inanmak, Tanrı'ya inanmak ona boyun eğmek değil midir? Buna boyun eğmekse eğer, peki o zaman nerede kaldı tanrısallığımız, tanrıçallığımız, yaratıcılığımız?!... Eğer buysak Hallac-ı Mansur'un, Sühreverdi'nin, Nesîmî'nin, Şêx Bedreddin'in, Deniz Gezmiş'in, Mahir'in, Mazlum'un, Zilan'ın, Kemal'in, Sara'nın, Haki'nin kemikleri sızlamaz mı?... İnim inim inlemez mi bu diyarlarda?!...

Yüzüncü gece...

Yaşamak, zorbalığa karşı isyandır bu topraklarda... Sığ yüreklere, dogma zihinlere, zindan gibi üstten dayatılan hayatlara isyandır... Bizim her bir soluğumuz, her bir kalp atışımızda bir yamuk varsa o zaman vardır bir isyanımız. Varlığımız bir isyan gerekçesidir... İsyamızsa masum bir kızın hayata sonsuz bakışı ve acı dolu yaşamına bir cevaptır... Özgür yaşamla örülü bir isyan... Özgürlük kokmayan yaşama inattır duruşumuz...

Ya o sonsuz derinlikteki isyankâr bakışlara ne demeli? Kanmayın masumluğuna bu bakışların!... Sonsuz bir isyan vardır o nazarlarda... Volkan gibi patlamaya hazırdır. Kıvılcım gününü bekler, dağların derinliklerinde...

Yüz birinci gece...

İkinci doğuş sancıları...

Köhnemiş insan ruhundan sıyrılıp yeni ruhu yaratamamak ne de zordur!... Adeta sonsuzluğun kapısında yeniden doğuşu bekleyip de bir türlü doğamamak gibi birşey!... İşte insana asıl acı veren de budur!... Bir ana nasıl dayanır doğum sancılarına?... O'nu kutsal yapan da belki de bu değil midir?!... Şairin dediği gibi 'acıyı bal eylemek...' böylesi birşey olsa gerek... Kendini yeniden doğurmaksa, kutsal ana'nın ellerinde zemzemleşen suyla yıkanmaktan geçiyor...

Yüz ikinci Gece

Gerçekten biz hayatı, hayatın zenginliği içerisinde anlıyor muyuz? Kendimiz ben'imizin ötesine geçiyor mu? Geçiyorsa nereye kadar? Geçemiyorsa nedeni nedir? Çoğu zaman böylesi soruları soruyorum kendi kendime... Bazen cevabını bulsam da, cevapsız sorular da kalıyor...

'Kendini bilmek, tüm bilmelerin anasıdır' diyor Önderlik. Ben kendimi ne kadar biliyorum ya da ne kadar tanıyorum?

Aşırı bireyci düşündüğümde işin içinden çıkamıyorum. Fakat insan kendini rahat bıraktığında, daha da doğallaşılıyor, toplumsallaşılıyor... Yani tekilden tüme, yerelden evrensele geçebiliyor... İşte o zaman evrende bir yolculuk başlıyor bir anda...Yıldızlardan galaksilere, yağmurlaşan bulutlara, akan sulara, yeşilliklere ve derken hayvanlar aleminde gezinmeye devam ediyorum.... Kulağıma bir kuşun ötüşü, gözüme bir geyiğin masum bakışı, elime bir yılanın soğukluğu dokunur... Ve insanlara geçerim hayat zincirinde... Bir çocuğun masum bakışı, bir kadının hayat dolu, umut yüklü sevinci, bir delikanlının coşkusu, bir ihtiyarın maziye bakan gözlerine takılır kalırım...

Ya sanatın muhteşemliğine ne demeli?... Ezgilerle uyandırılmaya çalışılan ruhum acılara kulaç açıyor. Ezilmişlikler, adaletsizlikler, ölüm, kırım, acımasız katliamlar, kadınlara dayatılan insanlık dışı uygulamalar, doğaya saldırılar ve daha nicelerine tanık oluyoruz... Aslında o zamanlar kendimizi aştığımız, toplumsalaştığımız, evrenselleştığımız zamanlardır. Zenginliklere, çelişkilere, bütünlüklere, ruhsal derinliklere kavuşmalarımızdır o demler. Sağ bireysel dünyamızda kaldığımız sürece hep daralıyoruz. Sürekli anlam yitimi ve

zenginlik, bütünlük kaybı yaşıyoruz. Anlamda daralma, küçük bir kaba sıkıştırılan gaz misali patlamalara neden oluyor.

Ayrıntıların önemli olmadığı söylenemez, fakat ruhsal ve düşünsel zenginliğimiz dar kalıplara sığmıyor... Küçük dediğimiz şey-ler, mikro-makro denkleminde yaşama bakış perspektifini geniş tutabilir. Kendimize sürekli şu soruyu sormalıyız?...

Bu denli zengin bir evren içerisinde neden kendimi bu kadar daraltıyorum? İşte bu soruya doğru cevap bizi küçük evrenden büyük evrene doğru uzun bir yolculuğa çıkaracaktır...

Yüz üçüncü Gece...

Bazı şeyler yaşanmadan anlaşılamaz.

Herşey konuşmak mıdır acaba?

Anlaşılmak sadece sözcüklerle mi mümkün? Görünürde sözcükler yoluyla belki anlaşılıyor, ama gerçek öyle midir?... Sadece görünür olan mıdır gerçekleşen? Hayır, bir bütünen böyle olduğunu söylemek de doğruyu yansıtmaz!... Eğer doğru olsaydı beşbin yıl önce yaşayan Zerdüşt'ü görmedim diye felsefesine anlaşılmıyor gerekçesiyle inanmazdım. Oysa ki böylesine bir hayat felsefesinin varlığı bir hakikattir. Ama bu herşeyi anlaşılır kılıyor mu?!...

Yaşam anlam yüklüdür. Acaba yaşamın kendisi biricik anlam mıdır? Anlamın yanında acaba yaşamın somut yaşanılmayanı da var mıdır?

İkisini birbirinden ayırt edebilir miyiz? Ayrı ayrı ele aldığımızda yaşamın anlamı ya da anlamsızlığı ortaya çıkmaz mı? Bir eğitim konusunu görürsün ama o konunun içine giremezsen, partikleştiremezsen bir yönü hep eksik kalır. Bu nedenle anlam dünyasında ne kadar derinleşirsen doğruyu ve yanlışı kavramak da kolaylaşır. Ben PKK'de bunu öğrendim. İçine ne kadar girersen o kadar anlarsın. Anlarsan yaşarsın, oradan doğruya, yanlışa, çok anlamlılığa ulaşırsın. Bunu ben kendi pratiğimde de gördüm. Eğer ben veya bir başkası suyu içmeseydik onun tadını anlayabilir miydik ya da bir karpuz, elma, muz v.b. yemeseydik tadını alabilir miydik? Yine her birimiz nerede olsak da dağları, ovaları, şehirleri sevdiğimiz insanları gidip görmeseydik, yaşamasaydık onun derin anlamını, duygusunu yaşayabilir miydik?!... Sanmıyorum... Mesala ben, platonik de olsa bir kadını derinden sevmeseydim sevginin, aşkın anlamını

anlayamazdım ya da anlasaydım da birşeyler eksik kalırdı. Hem aşkı ve sevgiyi ve hem de ikiyüzlüğü gördüm, yaşadım. Bireysel sevgiden toplumsal sevgiye uzanan yolu da anladım. Sevginin salt bir cinsellik olduğuna inanmıyorum. Sevgi salt bu değildir. Cinselliği hiç düşünmeden de sevebilir, aşık olunabilir olduğunu da anladım. Eskiden buna pek ikna olamıyordum. Eğer sevgi ve aşk ideolojik bir zemine oturtulmazsa eninde sonunda yanlışa kayar. Kendi içinde ikiyüzlülüğe gidilir. Anlamalı yaşam için anlamsız yaşamın tüm kirlelerinden arınmak gerekiyor...

Yüz dördüncü gece...

Çok şey içtik, çok şey yuttuk! Dünya kadar şey attık içimize... Çözdüğüm, çözemediğim acı, tatlı birçok şey... Varsın olsun bunu da içime atayım!... ne olur sanki? Şüphesiz ağır geliyor bu sefer de, ama ne yapalım devrimcilik de bu değil midir?

Yüz beşinci gece...

LORÎNEK BO ŞENGAL...

Ez diçim çiyayê Şengalê
Dipirsim ew çi hale, dipirsim...
Ew çi zewal e, tu têdayi lo Derwêşo
Ez diçime çiyayê Sîncarê,
Ez diçime çiyaye Şengalê
Ji min ra bêje lo Derwêşo
Ev zamanê bê bextanî
Ez diçime çiyaye Şengalê,
Derwêşo ji min re wer dibêje
Edule ji min ra wer dibêje
Ev kul û derdê wê dinyayê
Ev êş û jana wê gerdunê
Ev dinyaya ne mirada
Ez diçim çiyayê Şengalê...

Yüz altıncı gece...

Düşmanını tanımak, silahını da tanımaktır.
Düşmanını tanımak, sayısını da tanımaktır.
Düşmanını tanımak, siyasetini de tanımaktır.
Düşmanını tanımak, hilesini de tanımaktır.
Hilelerini tanımak, başarıyı da tanımaktır.
Hileleri tanımamak demek başarısızlığı tatmak demektir.

Yüz yedinci gece...

Sen bir vatansın özünde
Hep varsın köklerinde
Ve hiçbir zaman sökülmemecesine
kök salmışsın
Bu Mezopotamya topraklarına...
Hayatın derinliklerinde
Hünerinle, dilinle, yaratıcılığınla sarmışsın anavatanı...
(01.08.2010)

Yüz sekizinci gece...

Yok demekle yok olunmaz, ol de demekle olunmaz!...

Ben bunu hakaret sayarım Tanrı'ya

Ben bu iradeyi Allah'a müdahale sayarım vallaha!...

Yüz dokuzuncu gece...

Sen cahilsen eğer
Ezerler teker teker...
Yok olmazsan dahi
Heder olursun...
O zaman da
Lime lime ederler...
(02.08.2010)

Yüz onuncu gece...

Anlamlı günleri yaşamak ne de güzeldir!... Yaşayabildiğin kadar yaratmak da bir o kadar değerli ve onurlucadır. Güneş yörünge-
sindeki dünya günlerinin herbirinde değil de, bazı günlerin bir
an'ında vardır böylesi an'lar. Ve işte o an'a zamanın varoluş gücü
içerisindeki yaratımlar, zenginlikler güzellik katıyorsa özgür yaşam
süreklilik kazanıyor demektir.

İşte böylesi günlerden birisini yaşıyoruz.

Bugün 27 Kasım 2010... PKK'nin kuruluş yıldönümü. Bugün Kürt
uyanışının, insanlık onurunun şaha kalktığı, isyana durduğu ve
tüm zalimliklere karşı yekvücut olduğu günüdür. Benim açım-
dan da bir çığlıktır yüreğimden kopan. Bu bir isyandır namlunun
ucunda... Şêx Bedrettin'in direnişi, Hallac-ı Mansurûn hakikat
aşkı, Bruno'nun ateşi, Besê'lerin, Zarife'nin kadın yurtseverliğinin
şahikası ve Serok APO şahsında tüm bunların sentezinin an'da
cisimleştiği gündür 27 Kasım... **(27.11.2010)**

Yüz on birinci gece...

Sevgi yaşamın anlamıdır. Sevgi, sağ kalmanın, dinç kalmanın da adıdır. Sevmek, gönülden sevmek ama sadece sevmek... yaşamı sevmek, doğayı sevmek, insanları sevmek, bir böceği sevmek, yüreğini ısıtan bir dost edinmek... işte budur kendini bulmak ve anlamak!...

Yüz on ikinci gece...

Anlamı keşfetmek; seni anlamak, kendimi anlamak ve yine seni bulmak için derinlere dalmaktır!...

Yüz on üçüncü gece...

Zaman yekparedir... Bazense an'lar yok olur sanki... Yine de nedeni bilinmez ama gönül bazen diyar diyar gezer... Gizem mağarasında her sesi duyar, her kokuyu duyumsar... Görüntüler, çağrışımlar film şerididir zamanın kuytuluklarında... Bir dal çarpar yüzüne hafiften... Bazen bir kayanın gölgesine sığınırırsın... Şırıl şırıl akan bir pınardan bir avuç su içersin, için ferahlar... Zamanın akışı an'ları tekrar birleştirir, yekpare olur tekrar. Yürümeye devam edersin...

Yüz on dördüncü gece...

Bir sen,
Bir ben
Melek gibi bir bakış.
Sevgi yüklü bir nazar,
Sevgiyle yoğrulan inanç,
Yakar yürekleri...
Ve berrak tutar beni
Berrak tutar seni
Kirli, köhnemiş dünyalardan
Irak tutar seni
Beni...

Yüz on beşinci gece...

Koşmak çılgınca koşmak. Neye koşmak?
Özgürlüğe koşmak, dosta koşmak, insana koşmak, doğaya
koşmak... Apo'ya koşmak, hakikate koşmak...
Ve koşmak ve yine de koşmak, çılgınca koşmak...

Yüz on altıncı gece...

Yaşamın her uğraşısında görürüm seni... Bağrımnda hissedirim.
Demem odur ki severim seni, insan olduğumdan...

Yüz on yedinci gece...

Dürüstlük nedir diye bana sorarsanız, cevabım şu olur; dürüstlük kimseye söyleyemediğini kendi kendine itiraf edebilmektir... Ve sonrasında bu itirafların arındırıcılığında kendini yeniden oluşturmak ve yaşamaktır. Ama bizler sürekli kendi gerçekliğimizden, kendi doğamızdan kaçmaya çalışıyoruz ve bu biçimiyle özümüzden uzaklaşıyoruz. Keşke bu kaçıışı da becerebilseydik, o zaman gerçekten bravo diyecektim!... Ama maalesef bunu da başaramıyoruz... Başaramadığımız gibi biryüzlü, ikiyüzlü hatta çok yüzlülüğe bürünüyoruz. Bu nedenle ister kadın, ister erkek olalım gerçekliğimizden kaçmamamız gerekiyor. Ki insanlığımızdan çıkmayalım...

Bizleri en fazla tıkatan, kalıptan kalıba, renkten renge, biçimden biçime koyarak, yaşamın anlamını derinleştiren,güzelleştiren, sürdüren kadını kandırmış gibi oluyoruz... Bizler uygarlığın tuzağına düşmüşüz. Bu doğruysa, aynı tuzağı kuran da hemcinsimiz değil mi?!... Bu tuzağın yaratıcısı erkekler iken, kendileri de bu tuzağa düşmediler mi? Düştüler... Hem de dibe vurdular... Düştüler, düşürdüler... Kadını, doğayı, bir bütünen hayatı düşürdüler...

Peki, bu noktada biz erkeklere düşen görev nedir burada?... Madem ki biz kadını düşürdük, güzelim hayatı kirlettik, kadına karşı tuzaklar kurduk, hileye başvurduk, o halde biz erkeklerin daha dürüst yaklaşması gerekmez mi?... Erkekler olarak bunu görmezden gelmeyi bırakıp, kendimize, özümüze dönmemiz gerekmez mi? Bence gerekir... Hem de her koşulda, bin kat daha derinlikli bir yaklaşımla büyük bir çaba gerekir. Ancak bu biçimiyle ikiyüzlülükten, binyüzlülükten, günahlarımızdan arınıyoruz. Ancak bu biçimde bizi doğuran, bu hayatla buluşturan anaya, halkımıza böyle cevap oluruz. Onlar

da bunca suçtan, g nahtan sonra bizleri affederler mi bilemem!... Bu da onlara kalıyor artık. İşin trajik yönü, biz erkekler bu gerçeği bildiğimiz halde kendimize itiraf edemiyoruz. Bunun nedeni ise toplumsal kalıplar ve dogmalardır. Biz erkekler iktidarın bizde olduğu zihniyeti, ruhsal şekillenishi aşamıyoruz. Her an canımızı vermeye hazırız ama geriliklerimizi itiraf etmekten korkuyoruz ve bu korku herşeyde belirleyici oluyor.

Peki biz bu gerçeği itiraf edersek bizden ne eksilir? Biz erkekleri yaşamda, savaşta kilitleyen esas neden kadına olan yanlışlarımız değil mi?! Evet budur... Peki buyrsa neden itiraf edemiyoruz? Neden rahat tartışamıyoruz, neden? Neden bukailemun gibi yaklaşıyoruz? İşte tam da bu konuda aleni yaklaşmamız şarttır. Benim kadını ele alış biğimim belki bazıları için anlamsız gelebilir, bu beni çok etkilemiyor. Beni ilgilendiren tek şey var, o da hakkikatın kendisi. Önderlik “Kadınsız yaşam olmaz, ama mevcut kadınla da yaşam olmaz!...” diyor. Bu doğrudur. Ben kadını bir cins olarak değil, yaşamın ta kendisi olarak değerlendiriyorum. Nasıl ki doğa, ana’yı yarattıysa, ve o ana da bizi binbir acıyla, zorluklarla karnında taşıyıp doğurarak, bizi kötülüklerden koruyup, besleyip b y tmedi mi? Bize sevgiyi, güzelliği, hayatı, dili, acıyı, duyguları hayatın her alanında göstermedi mi? Gösterdi... Ana-kadın, hangi kadın olursa olsun bizim her şeyimizle ilgilenmiyor mu? Hayatımızın sonuna kadar üzerimize titremiyor mu, kendini sorumlu görmüyor mu? Görüyor... Hem de biz erkeklerden çok daha fazlasıyla... O zaman kadın, doğadır, anadır. Hayatın kendisidir, evrendir.

Belki geleneksel kadını tercih edebiliriz. Bu ise y celeşen yaşamın bitişi demektir, tıpkı şu anda yaşadığımız gibi... Eğer bana sorsalar, bir daha yaşama şansın olursa nasıl yaşamak istersin diye? Ben derim ki tekrar kadınla, ana’yla yaşamak isterim. Ama bir önceki dünya düzeniyle değil. Bunlar itiraflarımdır. Kadınlara, kadın-ana’ya karşı her ne kadar çok derin olmasa da bu kadarını kendime karşı itiraf edebiliyorum. Bu yazdıklarım hayat karşısında küçük dürüst bir itiraf olabilir belki... Kadın karşısında bu itiraflar çerçevesinde yaklaşarak küçük bir adım niteliğinde...

Yüz on sekizinci gece...

“Ben, benim!...” geçmişten gelen, an’da yaşayan, geleceğe yolalan
hakikatim...

Yüz on dokuzuncu gece...

Güzelliğiniz ve sevgileriniz kadar bir yaşam oluşturunana dek
çalışacağız...

Yüz yirminci gece...

Yaşamın sırrı sevgi ise ölümsüzlüğün sırrının da her türlü sevgide olduğuna inanıyorum...

Yüz yirmi birinci gece...

Çiyayê Şengalê...
Çiyayê Şengalê derdê dile min e...
Dilê min ber te dinal e
Şengale xweşe xweşe pîroz e,
Cîhê rumeta me dîrokî ye.
Derwêş radibe serî radike,
Êşa dilê xwe me ra parve dike,
Edûlê rabû serî radike,
Eşqa dile xwe me parve dike,
Deşta Mûsûlê da dililine,
Hemû cihanê xwe dihesîne,
Dibêje êdî bese!...
Ew bindestiyê ne qedere!
Xweşî heye li benda meye,
Azadî waye li peşîya meye,
Xweserî li gel meye,
Li gel gelan, dora meye,
Hemû hev ra bikin jîyan,
Wek jîyana gelên qedîm..

Yüz yirmi ikinci gece...

Em tim dibêjin, ez tim dibêjim, em tim dibêjin jîyanekî azad. Û
jîyanekî bi rûmet, pîroz, hevpar...
Û bi wê jîyanê ve xweşbe cejna we ya adarê...

Yüz yirmi üçüncü gece...

Hiçbir şey eşit ve adaletli yaşam kadar güzel olamaz benim nazarımda. Yaşam özgürce ve adaletli değilse yada onuruyla yaşanılmıyorsa ben ne yapayım böyle bir yaşamı? Hayvanlar da yaşar, onlar bile özgürlükleri ellerinden aldıkları zaman intihar ederler.

Bazı hayvan türleri bile böyleyken neden biz insanlar böyle olmayalım ki?!...

Yüz yirmi beşinci gece...

Hapsedilen duygular ve hisler, kaybedilen benliklerdir. Kaybedilen benlikler ise yaşamın ta kendisidir...

Yüz yirmi altıncı gece...

Yitirilen nice canlar gördüm,
Toprağa düşen nice yiğitlere şahitlik ettim,
Toprakta biten nice güller kokladım,
Toprağımdan süzülen çifte pınarları,
Nehirleri akarken izledim...

Ve...

İnsan, hayvan ve börtü-böcek hayatı paylaşırken yaşadım...

Yüz yirmi yedinci gece...

Herşeyi bilmek ve öğrenmek güzel olandır. İnsanlar emekle güzelleşir, bilgiyle enginleşirler... Bilmek ise emekle elde edilir. Hakiki bilgiye ulaşan insan kadar güzel insan olamaz!... Bilgi ve bilgelik insan doğasını harikalaştıran iki olgudur. Yeter ki biz insanlar bu eşsiz nimeti doğruluk yolunda kullanalım...

Yüz yirmi sekizinci gece...

Eğer bir insan iç huzura kavuşmak ve sonsuz coşkuyu keşfetmek istiyorsa asla boşluğa girmemelidir. Üstelik hayata dair plan ve sorumluluklarına kendini sonsuzca adanmalıdır. İşte o zaman ne kadar da huzurlu yaşadığımızı görürüz. İşte gerçek mutluluk da buradan gelir...

Yüz yirmi dokuzuncu gece...

Doğayı daha çok sevmek gerekir. Hem arayıp, hem bulmak gerekir.
Bulduğumuzda paylaşmamız gerekir. Paylaşımlarımızı
beyinlerimize ve yüreklerimize işlememiz gerekir...

Yüz otuzuncu gece...

Geçmişin tüm acılı ve şanssız tarihimizden intikam alırcasına zafer-
ler gerçekleştirelim ki, tarih adlarımızı altın halflerle yazsın. Tüm
lanetli ve kara tarih utansın diye!... Tüm çirkinlikler ve kötülükler
bir daha çıkmasın diye!...

Yüz otuz birinci gece...

Bir insan asla çelişkisz yaşamamalı. Çelişkisz bir insanın bir koyundan farkı yoktur.

Yüz otuz ikinci gece...

Yaşamak sevdiklerinle güzelleşiyor. Sevdiklerimle birlikte yaşamak isterken birer birer toprağa düştüklerinde ise kahrolmamak mümkün değil!... Düşmana karşı kinle doluyor yüreğim. Aynı zamanda zafer tutkum, mücadele azmim şaha kalkıyor...

Biz hayatta kalanlar bu yaşama asla ihanet etmemeliyiz!...

Yüz otuz üçüncü gece...

Zafer gelsin demekle zafer gelmez!... Savaşalım demekle de savaşılmaz. Zafer ancak hazırlıklarla, ciddiyetle olur. Filozofun dediği gibi 'zafer istiyorsan kendini savaşa hazırlamalısın!...'

Yüz otuz dördüncü gece...

Bir dönem beraber yaşadığımız ve birçok şey paylaştığımız yoldaşlarım, neredesiniz? Şimdi anıları hatıradır belleğimde... Hele bir de yoldaşlar birer yaprak gibi toprağa düştüğünde, anıları canlanıyor yüreğimde, beynimde... Ve ben böylesi anlarda yalnız kaldığım hissine kapılıyorum. Bir tuhaf oluyorum. Büyük bir özlemle hatırladıkça, o dönemlere dönme isteği geliyor içimde... Ama ne yapalım herşey isteğe göre olmuyor!... Yaşamak geçmiş, an ve gelecekle mümkün oluyor.

Yaşamın gerçeklerinden kaçmamalı insan...

Yüz otuz beşinci gece...

Acın ne kadar büyük olursa olsun, olgun davranmayı bileceksin!...

Yüz otuz altıncı gece...

İnsan asla yaşamın gerçeklerinden ve doğrularından kaçmamalıdır. Bunlardan kaçanlar asla iflah olamazlar. Bunlar hayatın tokatını her zaman yiyen aymazlardır...

Yüz otuz yedinci gece...

Kocaman bir ardıç ağacının üzerinde ya da altında, sabahtan akşama kadar beklemek, oraya buraya dönüp dolanmak ve hem de yazın ilk günlerinde zor olsa gerek!...

Yüz otuz sekizinci gece...

Tanımadığın bir coğrafyada yürümek gerçekten de zordur. Ora halkını coğrafyasını tanımamak bir gerilla için dezavantajdır. Bir gerilla coğrafyayı tanıdı mı o coğrafyanın gözü kulağıdır ama bilmedi mi de sağırı, körü ve esiridir...

Yüz otuz dokuzuncu gece

Ne vahimdir ki sen birisi için savaşıyorsun ama o, bundan habersiz yaşıyor ve kapısını dahi sana açmıyor!...

Yüz kırkınıcı gece...

Yaşamda tecrübe başta gelen yegâne şeydir. Tecrübesiz asker, gerilla için hayatta kalmak zordur. Hatta ölümdür çoğu yerde...

Yüz kırk birinci gece...

PAYÎZA BÊDEM...

Dersîm xweş nîşane,
Xwediye bihara xweşîn e.
Çi lê tê ew gulî ye
Çi lê tê ew keziye
Badaye di nav mila de,
Xwe dixemilîne carek din
Bi hêvî û coş, wek Besê wek Elîşêr...
Zarîfeya birûmet hewil da bi qîmet
Serî hilda, dîne jin...
Naye xwarê çica jê
Wê payîza Rozaya, wê payîza Şîyar a
Jîna nû dabûn...
Wê payîza sar dabûn,
Soz dabun her hebin, bi yek gotin bi yek soz
Soz dabûn bi dilsoz...

(Ji bo bîranîna Ş.Roza û Ş.Şîyar)

Yüz kırk ikinci gece...

Dersim'den çıkmak benim için çok ama çok zor. Yapacağım daha çok şey var. Yeni yeni alışmıştım, birçok çalışmaya hakimiyetim gelişmişti. Tam da iş yapma zamanında çıkmak, bana acı veriyor gerçekten...

Yüz kırk üçüncü gece...

Dersim’de yönetim-yapı hepsi yenilendi, ister istemez zorlama olacaktır. Biz kalsaydık belki biraz yardım edebilirdik. Ama ne yapalım?!...
Bakalım ne olacak?...

Yüz kırk dördüncü gece...

Ben bu dağlardan, bu ırmaklardan, gül gibi yoldaşlardan, çiçek gibi kızlarımızdan ve fidan gibi gencecik delikanlılarımızdan nasıl kopabilirim?!... Zor... Ya Rabbim çok zor!... Milyonlarca yılın birikimini özümseyen kültürlü bir halktan, kökenimizden ve aslımızdan, nasıl kopup giderim? Ağlayasım geliyor... Zaten yalnız kaldığımda ağlıyorum da!... Derinden oflar çekiyorum. Simsiyah bir sakal bırakmışım, deliye dönmüşüm, kimseyle konuşmaz olmuşum. Kimseyi tanımaz olmuşum, mecnun gibi yalnız başıma, silahsız, dağlara, ormana vurmuşum!...

Yüz kırk beşinci gece...

Bazen oturup derinleşen hislerimi dinliyorum. Hislerimle önümü görebiliyorum. Ve tüm olanları, şehadete ulaşanları düşündüğümde, derin bir üzüntüyle çılgına dönüyorum...

Yüz kırk altıncı gece...

Buralardan ayrılacağımı duyduğumdan beri Dersim’de, ilk günden beri yaşadıklarımız, anılar film şeridi gibi birer birer gözlerimin önünden gelip geçiyor. Tüm yaşananları özlemle anıyorum ve o günleri yüreğimin en derininde hissediyorum...

Ş.Cudi Zaza Arkadaş, Karadeniz'e gitme hazırlığı,
2015 yazının ilk ayı.

H.Cudi Zaza, Karadeniz'e ve benim de Güney gelme hazırlığı
esnasında çekilen fotoğraf.

Yürek çarpar kocaman gövdede
Durduramaz onu hiç kimse...
Diyar diyar gezer bıkmadan, usanmadan, yılmadan...
Amedler'den çıkar yola
Zoğroslar'da verir mola
Kandiller'de durur selama
Dersim'de şaha kalkar kalem
Karadenizler'de arar özgürlüğü kocaman yürek...
Ant olsun ki Cudi...
Cudi, yürekli yoldaş, hayallerin gerçekleşene dek durmayacağız!...

Karadeniz'e giden grup. Önde yürüyen Komutan Ş.Cudi Zaza...

Azad Çüngüş Yoldaş, **Munzur vadisi 2015 baharı.**
Arkadaki Ş.Kurtay Mardin yoldaş...

Ş.Helwest, **Munzur Vadisi**, 2015 baharı Güney'e gelme hazırlığı.

Munzur Vadisi.

Şehit Dijwar Batman, 2015 Güney'e gelme hazırlığı,

Şehit Hamza Karaz...
2015 Güney'e gelme hazırlığı, Munzur Vadisi.

Munzur vadisi... Güney'e gelme hazırlığı 2015.

Şehit Savaş Yoldaş...

Şehit Ferhat deresi, 2015 Güney gelme hazırlığı...

En soldaki Şehit Argeş Amed ve sağdan ikincisi Şehit Şiyar Dersim Yoldaş...

2015 baharı, Güney'e gelme hazırlığı...

Sağdaki Şehit Kemal Hakkari yoldaş 2015...

Soldaki Şehit Brûsk Yoldaş ve Şehit Helwest Yoldaş 2015...

Soldaki Şehit Fırat Rojhilat Yoldaş...
Roj Dere şalalesi 2015...

Şehit Fırat Rojhilat Yoldaş...
Roj Dere, 2015...

Xarçık Vadisi Dersim Şehitliği 2015.

Dersim Şehitliği 2015.

Hingirvan sirtı 2015.

Yüz kırk yedinci gece...

Nasıl ayrılacağım bu özgürlük diyarından?...

Yüz kırk sekizinci gece...

Ahh... Ahh ne kadar yiğit evlatları, oğul ve kızları tanıdım bu diyarlarda... Hejar, Celal, Zinar, Çeko, Demhat, Medenî, Cesur, Berîtan, Zîlan, Ceylan, Şîlan, Eylem, Agît, Tayhan, Fırat ve onlarca değerli yoldaş... Hepsini bu topraklarda bırakıp gideceğim, way li min!...*

**Way li min!:Kürtçede bir iç çekme betimlemesi... Vay halime!...*

Yüz kırk dokuzuncu gece...

Yüregim kaldıramaz gidersem!... Hasretten, kederden, acıdan, özlemdeñ ölebilirim, midem çürüyebilir, saçlarım çarçabuk ağarır... Ya da gidip de bir daha gelebilir miyim acaba? Bu şans bir daha doğar mı acaba? Tek isteğim bir daha dönmek olacak... Ama bakalım bu da nasıl olur bilemiyorum...

Yüz ellinci gece...

Ben, Dersim'e ruhumla, yüreğimle, beynimle sıırıslıklaı aşığım... Suyuna, toprağına, dağına, taşına, bitkisine, keçisine, ırmaıklarına, dalına, ağacına, pınarına, arkadaşına, halkına, diline, anneye, yaşlı dedeye, pirine, cemine, kızına, erkeğıne, her şeyine aşığım... Çünkü ben ilk köklerimiz ve aslımızın kalıntıların buralarda yaşadığına inanıyorum. Her taş, her pınar, dere ve ova, yaylası, dağı ata ve analarımızın kokusunu yaymakta, izini taşımakta...

Yüz elli birinci gece...

Ne gecem gece, ne gündüzüm gündüz... İçtiğim çay, çay değil, yediğim yemek, yemek değil... Ruh halim, mecalim, psikolojim her şeyim değişti, yani bir tuhaf oldum. Bu aralar stresten kimseyi dinlemez oldum, takmaz oldum!... Hiçbirşey yemez-içmez oldum. Hiçbirşeyin tadını tuzunu almaz oldum, neden acaba?!... Dersim'den, aşkımdan, sevdiğimden, canımdan, canımın içinden kopacağım, bundandır kederim... İçten içe ölüyorum ey dünya!!...

Yüz elli ikinci gece...

Atamın dağından, kutsal Seyid dededen, kutsal Besê'den,
Munzurlar'dan, Sultan Baba'lardan, Gola Xizir'dan, Ali
Boğazı'ndan, Ovacık'tan, Munzur Deresi'nden, Erzincan Küçük ve
Büyük Dere Şora'lardan, aynı zamanda Sefka'dan, Afkanos'tan,
Avka Sor'dan, Doğu Merkez'den, Batı Merkez'den, Rabat
Vadisi'nden, Demanan'dan, Roj Dere'den, Mirik'ten, Rojnek'ten,
Şehit Cafer'den, Çakalan Boğazı'ndan, 99 Viraç'tan, Harçık
Vadisi'nden, Rojhat'ın şehit düştüğü topraktan, Nazmiye'den,
Çıkçık Babab'dan, Mazgirt'ten, Kutsal Şehitliklerden, Bawer'den,
Hêjar'dan, Medeni'lerden, Eylem'lerden, Zinar'dan, Celal'lardan,
Fırat'tan, Ronahî'den, Destan'dan, Hêlin'den ayrılacağım... Evet,
ayrılacağım da, peki yüreğimin, beynimin, bunları kaldıracak gücü
var mı?... Hayır çok zor... Bu kahreden duygu, nefes kesiyor, ira-
deyi zorluyor, kasları gevşetiyor, acı yüreğime damla damla dam-
lıyor... Olmaz, olamaz... yüreğim bunu kaldırmaz. Yıllar da geçse,
ömür de geçse yine kaldıramam, ben kaldıramam bu ayrılığı...
Gitsem de yüreğim hep hüznü, hep yaralı ve hep mengenede
sıkışmış kalır. Yüreğimin bir köşesi hep kan ağlar ve hep üşür...

Yüz elli üçüncü gece...

Ayrılıklar hep acı olur. Ama bu ayrılık bambaşka bir ayrılış... Benzeri olmayan bir acı, bir duygu boğuntusu, bir hüznün, bir ateş bir yangın, bir çığlıktır bu ayrılık...

Yüz elli dördüncü gece...

Yürek binbir parça, beynim ağır, dilim tutuk, gözlerime mil çekilmiş, kahırlardayım, yalnızım, küsmüşüm, durulmuşum, kızmışım, sol tarafıma kramp, mideme sancı girmiş!... Ben öyle bir haldeyim ki, hiçkimsenin anlamadığı bir hal, bir dert, bir kırılma... Ah ah hep senin aşkın, senin sevgin, senin için ey büyük Dersim! En büyük aşkım ve kutsal sevgim, ülkem, toprağım, anam, bacım, babam, kızım, oğlum, evladım, yoldaşım, kardeşim, hevalım, komutanım, klavuzum... Biricik sevgim, gönlüm, beynim, ruhum, şiirim, romanım, kitabım, kalemim, mürekkebi, suyum, çayım, ekmeğim, ağacım, soğanım, pirincim, bitkim... Ah herşeyim!... Senden ayrılmak ha! Söz bulamıyorum, fikrim tutulmuş... Yaa, gitmek ayrılmak, uzaklaşmak bir daha görmemek olur mu ha, olur mu?!...

Yüz elli beşinci gece...

Şiir yazarım cevap olmaz, şarkı söylerim kulaklar duymaz, kitap yazarım kimse okumaz, çığlık atarım kimse duymaz, hikâye söylerim kimse anlamaz... Alimle konuşurum dönüp bakmaz, tarihle dertleşirim açmaz kapıyı... Dua ederim kabul olmaz, siyaseti denerim labirentlerde yankılanır sesim... Yine de duymaz sesimi, duymaz sesimi kutsal Dersim!...

Yüz elli altıncı gece...

Günler geçiyor, gideceğim günler yaklaşıyor... Bu ayrılığa karşı nasıl duracağımın arayışlarına girip değişik hayaller, planlar kuruyor, bana teselli verecek düşüncelerle geçiyor zaman... Ama bu düşünce ve planlamalarımı bazı ölçülerimizden dolayı hayata geçiremiyorum. Ve bir zaman sonra eski taş, eski yer... Aynı şey, aynı şey...

Bana kalansa sadece gitmeyi beklemek!...

Yüz elli yedinci gece...

Savaş başladı... Hem de eskiyi çok çok aşan bir şiddetle başladı savaş... Heryer kan, ateş içinde... Uzak ve yakın tarihi bilmeyenler, süreci iyi tahlil edemeyenler, düşmanı iyi tanımayanlar, değişik hayal ve beklentisi olanlar, bir de Erdoğan'a inananlar şokta!...
Toplum şokta!...

Yüz elli sekizinci gece...

İlkbahar çok hızlı bir şekilde geçti... Sular azaldı, karlar eridi, şelaleler durdu, normal pınarlara dönüştü, yemyeşil yapraklar güneşten, tozdan koyu yeşile büründü, çaykaralar* kurudu, bitkiler sararmaya başladı, fakat güneş halen kızgın... Gündüzler uzadı, geceler kısaldı... Yaylacılar yaylalara çıktılar, arıcılar yol kenarlarına, köylere, mezralara arılarını getirip indirdiler, gerillalar özenle erzaklarını çektiler. Kamp yerlerini aramaya başladılar, sonra herkes eylem peşine koştu... Biz de elimizden geldiğince katıldık çalışmalara...

**Çaykara: Bahar ayında kısa süreliğine akan küçük akarsu...*

Yüz elli dokuzuncu gece...

Yaşamak, sonra da yaşadığını özlemek... Ve yine özlemek... sonra da özlediğini yaşamak ve yine yaşadığını tekrardan özlemek... Yani özlemek ve yaşamak dualitesi içinde dönenip durmak... Yürekte sevinç kadar derin, kapanmayan, sızlayan bir yara açıyor bu devinim...

Yüz altmışıncı gece...

Yol kesmeye gittik. Beş gün pusuda kaldık, ama alçak düşman gelmedi. Araba da yaktık ama yine düşman çıkmadı araziye.
Sonra oradan ayrıldık...

Yüz altmış birinci gece...

Ayrılık günü geldi çattı... Arkadaşlardan artık hatırimızı istedik. Sanki bir daha hiç göremeyecekmiş gibi bir hisle arkadaşlara sarılıyor, öpüyor, buruk bir yürekle ve hüznle 'serkeftin' diyoruz. Acı ve hüznün biriktiği göz yaşlarıyla ayrılıyorum Dêrsîm'den...

Yüz altmış ikinci gece...

Bir amaç uğruna, bir doğruya bağlı yaşamak ve bu doğru uğruna da gözünü kırpmadan ölümlere gitmek... Ve bunu bir meslek haline getirmek, bir halk adına onurlu bir şeydir anne...

Yüz altmış üçüncü gece...

Yüreğim yine kan ağlıyor, ciğerim paramparça, beynim bir atom bombası misali volkan gibi patlayacak... Özgür gelecek için, memleketim, insanım, halkım ve hevalım için...

Yüz altmış dördüncü gece...

Ben ne anlatayım sana Dersim'im benim?!... Seni nasıl sevdiğimi,
yoksa yüreğimde nasıl bir yer edindiğinden mi bahsedeyim?...
Yürek ve beyin birleşince doğan bir aşk, bir tutkudur
anlatmak istediğim...

Teker teker toprağa düşen genç fidanlarımıza, çiçeklerimize and
olsun ki başaracağız!... Hayallerinizi, ideallerinizi
gerçekleştireceğiz!...

Yüz altmış beşinci gece...

Neyin uğruna direnmek, neyin uğruna yükseklerle tırmanmak?

Genç bedenleri kucaklayan topraklar, köyüm, şehrim, mezram, mahallem, dağım için direnmek... Bombalanan noktalara, dağlara, tepelere tekrardan dönmek yükseklerle tırmanmak... Direnmek, mücadele etmek, inadına savaşmak... Herşey bu uğurda yürümeye değer gerçekten...

Savaştıkça hangi engel kalır ki?!... Hangi set yıkılmaz, hangi düşman yola gelmez ki?!...

Yüz altmış altıncı gece...

Bir akşam üzeri yola çıktığında ve eğer yol üzerinde küçük bir tavşan yavrusu bulursan, bu bir uğur böceği gibi kabul edilir. Sen eğer içten inanırsan sana uğur ve şans getirir...

Yüz altmış yedinci gece...

Eğer yerinde ve zamanında harekete geçseydik, düşmanın tüm planlarını yerlebir edip, Erdoğan'ı sıfırlayabilirdik. Bizler Özgürlük Hareketi olarak T.C.'ye barış adına çok şans tanıdık. İşin tuhaf tarafı verilen bu şansın sonunda başımıza bela olacağı da belliydi!... Nitekim öyle de oldu... Legal alan, yani siyasi parti ve bazı demokratlar, liberal kesimler Erdoğan'a ve sistemine çok fazla kanmış, inanmış durumdalar. Kısmen gerillada da bir beklenti gelişti. Kendini gevşetmeler, düşmana kanmalar vb. Her ne kadar temkinli yaklaşım olsa dahi sonunda gerillada da genel havaya kendini kaptırma gelişti...

Yüz altmış sekizinci gece...

Ülkemizi boydan boya barajlara boğmuşlar. Karakol, kalekol yapılmış heryere. Tüm bunlara karşılık bu pasif konumdan çıkıp karşılık vermemiz gerekiyor.

Yüz altmış dokuzuncu gece...

“Umut zaferden daha değerlidir!...” Rêber APO

Umudu beyinle ve yürekle besleyebilsek, umudu da, zaferi de
yakalarız ve başarırız!...

Yüz yetmişinci gece...

Yoldaşlarını özlemek ve özlemin derinliklerinde alabildiğine
sevmek ve her anlamda beğenmek...

Yüz yetmiş birinci gece...

Yollara düşmek, yolu sevmek... Birlik olmak, birliği sevmek...
Sevginin zirvesinde yine sevmek... Yani kuluçkadaki sevgiyi açığa
çıkarmak... Ta ki hakikat aşkını yakalayana dek,
ışık hızında olmak...

Yüz yetmiş ikinci gece...

Akan su gibi sürekli akması gerekir insanoğlu ve insankızının. Hiçbir kafesi, hiçbir zinciri, kelepçeyi kabul etmemeli kendine insanım diyen...

“Ey herkes ve herşey, ben insanım!” diyen biri, kartal gibi özgür ruhlu olmalı... Ancak bu huzur ruh verir insana...

Yüz yetmiş üçüncü gece...

Herşeyi sevmek zorunda değiliz. Ama herşeye karşı saygılı olmak zorundayız!... Çünkü bizler insanız. Başka bir şey değil...

Yüz yetmiş dördüncü gece...

And olsun ki biz kuracağız özgürlüğümüzü ve geleceğimizi!...
Zaten başka da çaremiz ve seçeneğimiz yok!...

Yüz yetmiş beşinci gece...

Sevdiğim kadar özledim, özlediğim kadar sevdim...

Eksik kalan, özlediğim kadar yeterince yaşayamamak oldu bu
güzelim diyarlarda... Sevgimin anlamı derin... Vay be!... Böyle mi
olacaktı ayrılık ey kadim Dêrsim?!... Yüreğim benim, kalbim, güzel
diyarım benim...

Yüz yetmiş altıncı gece...

Dersim’de yaşamak, Serok APO’yu yaşamaktır, Serok APO’yu sevmektir...

Yüz yetmiş yedinci gece...

Biz bir halk ordusuyuz. Fakir-fukaranın, eğitimsizin, köylünün, aydınların, çobanın, kaçakçının bir araya toplandığı bir orduyuz. Ancak biz, kendimizi var olan köleliğimizden kurtarabiliriz. Hep yanarız, kül oluruz ama yine o küllerden kendimizi yeniden yaratırız...

Yüz yetmiş sekizinci gece...

Savaşın bedeli ağırdır. Hazırlıklar olmazsa, daha da ağırlaşır savaşın sonuçları. Sonuç ağırlaşır, çok pahalıya malolur. Ve bunun da altından çıkılması zorlaşır...

Yüz yetmiş dokuzuncu gece...

Özgürlük, umutla gelecek.
Umut özgürlükle taçlanacaktır...

Yüz sekseninci gece...

Savaş ciddiyet ve çaba ister...

Çabasız ve ciddiyetsiz bir savaş, yenilgiye mahkûmdur...

Yüz seksen birinci gece...

Bağlı kalacak bir değerin, bir yoldaşın, bir amacın, bir an'ın, bir geçmişin, bir emeğin olmazsa, o zaman yaşayamazsın demektir...
Ayakta kalmanın unsurlarıdır bunlar...

Yüz seksen ikinci gece...

Dersim'den uzaklaşmak, oradan uzak kalmak, o diyarsız yaşamayı,
yaşamamak sayarım ben!...

Yüz seksen üçüncü gece...

Ölüm herkese yakışmaz.
Ölüm, doğru ölmesini bilenlere yakışır...

Yüz seksen dördüncü gece...

Yaşam ve yaşamak anılarla anlamlıdır ve güzeldir. Anısız yaşamın
bir anlamı var mı acaba?!...

Yüz seksen beşinci gece...

Kopacağın insanları bir daha görmeyeceğini hissetmek ne kadar da ağır, altından çıkılmayan bir his... Duygular hassaslaşır, bu da yetmez, aynı duygular taş gibi yüreğe oturur...

Yüz seksen altıncı gece...

Geçmişı özlemek, geçen zamanları cennet gibi varsayıp, kendini orada hissetmekten ileri geliyor...

Yüz seksen yedinci gece...

Dersim'e gidene kadar çok güzel anılarımız ve sıkıcı olan yanlar da oldu. Bir yanıyla geç kalışımız, bir yanıyla bu geç kalışlardan dolayı grup içinde çıkan sorunlarla beraber, benim fiziksel ve sağlık sorunlarımdan kaynaklanan zorlamalardı. Bu sorunlar bizi ve beni bayağı zorladı ama ben ve arkadaşlarım bu zorluklara teslim olmadık, tüm zorluklara inat Dêrsim'e ulaştık. Dêrsim'le yetinmedik, Munzur'lara ulaştık. Oralarla yetinmedik, Karadeniz'e yolculuk etmeye karar verdik. Karadeniz yolculuğunu ayrı bir başlık altında yazmaya çalışacağım. Bu yolculuk zafer için gereken bir karardı. Pesetmek teslimiyete, ihanete kadar götürür. İhanet ille de düşmana gitmek değildir. Zorluklara katlanmamak, rahata kaçmak, ihanetin başlangıcıdır diye düşünüyorum. Bir devrimci için rahatını aramayı, kolaya kaçmayı ihanetin başlangıcı sayarım. Bence insanda biraz maceracılık, istek, gezmek, dolaşmak, davasına âşık olmak, ölümü yenmek gibi özellikler ve hedefler olmalıdır. Bunlar bir devrimcide olmadı mı, devrim içinde pasif kalır. Pasif kalan bir devrimci de devrimciliğin gereklerini yerine getirmeyi bir tarafa bırakalım küçük görevleri dahi başaramaz.. Orta vadeli işlerde de gecikir, bununla bağlantılı olarak büyük hedeflere ulaşmada da hızını kaybeder, gecikir... Bu da büyük bedeller vermesine neden olur ve artık altından çıkmaz olur. Biz PKK'lilerin yaşadığı şey de aynen böyledir... Eğer biz atik, hırçın, gözaçık bir şekilde olaylara müdahale edebilseydik ve ona göre plan değiştirip hızla örgütleme yapıp, savaşta hızla taktik geliştirip değiştirseydik ve yine gereken tarih bilgisine, savaş teorisine sahip olsaydık, devrim yapma görevimiz bu kadar gecikmez ve

sorunlar bu denli ağırlaşmazdı!...

Nasıl ki Dêrsîm’li bir dede, Dêrsîm katliamından sonra “Biz dağın anahtarını kaybettik!” derken biz torunları olarak bundan ders çıkararak “Bir devrimci asla dağın anahtarını kaybetmemelidir!” diyoruz...

Yüz seksen sekizinci gece...

Düşünmeyi bilmek ve akıllı davranmayı öğrenmek bir devrimcinin yapması gereken yegâne şeydir. Tabii bu sadece bir devrimci için geçerli değildir. Yani ben insanım diyen herkes için geçerli bir durum. Bizim için hep düşünmemeyi, akıllı olmamayı, hep cahil kalmayı tek seçenek olarak koydular önümüze. Akıllı, düşünmeyi bilen insanlar egemen sistemi yaratanların hesabına gelmez ve bunu kabul etmezler!...

Tarih bilinci olan ve doğru düşünmeyi bilen insan, özgür insandır... Ve hiçbir kölece yaklaşımı kabul etmez. Direnen insan da özgür olur, hür olur. Bu üç faktör özgür olmanın koşuludur... Bir insanda üçü de bir araya gelebilirse özgür insanı başarmış demektir...

Özgür insan, onurludur...

Direkt savaşta vurulursa geride onuruyla namı kalır. Sonuçta 'özgürce ve onurluca öldü!...' denir. İnsanlar, tarihsel toplum nezdinde unutulmazlar. Bizim yürüyüşümüz de bu temeldedir. Özü bu doğrultudadır. Bizim dağ dağ, taş taş, vadi vadi, ova ova, köy köy, şehir şehir, gezmemizin sebebi, hep özgür bir yaşam ve onur adınadır. Onurlu bir yaşam hayalim, hayallerimiz olmazsa, bunca yıldır savaş, kan, acı, zorluk, soğuk, kar, kış, açlıklara, katlanmak mümkün olur muydu? Olacağını sanmıyorum... Büyük hayalleri ve hedefleri olmayan insanlar, kolayca, düşküncü, hiçbir utanç duymadan eski, köhnemiş yaşama koşabiliyor... Peki, bu yaşama da yaşam mı denilir?!... Onur bunun neresinde?!... Ama bazı insanlar bunu görmez-

den gelip tam içine giriyor ve bir daha da çıkamıyor! Sonuçta öyle rezalet bir sahne ortaya çıkıyor ki, tam içler acısı, tam bir dram... Yıllarca karşı çıktığın bir şeye sonunda gidip canla başla, en adice ona katılıp, onunla bütünleşmek, adeta onun için kavrulmak. Bundan daha rezalet bir durum olabilir mi? Peki biz ‘insanlık halidir’ mi diyeceğiz buna? Hayır demeyeceğiz. Buna düşürülmüş insanların, onursuz insanların hali diyeceğiz. Bu durumu kabul etmediğimiz gibi, böylesi düşkünlüklere karşı mücadele de edeceğiz. Mücadale insan yaşamı için vazgeçilmez, yegâne yoldur. Eğer başından beri insanlarda mücadele azmi ve inadı olmasaydı, günümüzde insanlık, onur, uygarlık denilen bir şey olur muydu? Olacağını sanmıyorum. Her şey mücadele ile elde edilmiştir. İnsanoğlu ve kızı için mücadelenin olmadığı yerde ya bitiş ya da çürüme vardır. Her iki durumda da insanlığın iflası sözkonusudur...

Yüz seksen dokuzuncu gece...

Bir yerleri düşünmek, sonra da oralara varmayı hayal etmek ve tam vardığını sandığın bir anda birden acılar içinde uzak düşmek, nasıl da ağır gelir insana!...

Yüz doksanıncı gece...

Evet, ben ve yoldaşlarım Başûrê Kürdistan'dan yola çıktık Dersim'e doğru. Bir yıla yakın yollarda kaldık. Üç ay hatta dört ay diyebiliriz. Xakûrkê sınırını geçmek için bekledik. Her ne kadar geçişimiz gecikmiş olsa da, ben umudumu kaybetmedim. İçimde hep bir umut vardı. Dört ayın sonunda Xakurkê değil de, Haftanın sınırını 28 Eylül'de geçtik. 21 günde Hakkârî'den Çatak'a, oradan da Tatvan ve Muş, Kulp'a ulaştık. Sonbaharların uzun geceleri her ne kadar bizi bayağı yormuş olsa da, daha fazla yürüme imkanı sağladığından dolayı Yollar uzun, arazi sarptı. Hep dağların silsilesinde ve sessizliğinde yürüdük. Havalar çok soğuktu ve sonbaharın yağmurlarına yakalandık. Pusulara girdik. Aylarca süren birçok zorluğa katlanırken, gördüğümüz grupları da zorladık, yük olduk... Grup yüzünden 3-4 arkadaş şehadete ulaştı. 2-3 arkadaş da zor bela şehadetten kurtuldu. Esasında Amed bölgesi sayılan ama Garzan eyaletinin bazı zorlanmalarından dolayı Garzan eyaletine devredilen Dorşîn bölgesinde ve Muş Güneyi'nde kaldık. Kış kampında güvenlik ve yaşam koşullarında da belli bazı zorlanmalara hep birlikte göğüs gerdik.

Sonunda bahar geldi. Dersim'e doğru yolculuğumuz tekrardan başladı. Bir aya yakın yürüyüşle Muş Güneyi'nden Dersim'e ulaştık. Hayalim gerçekleşmişti. Ama hayalimi yıkan, yıkmaya çalışan kahrolası sağlık sorunlarım ortaya çıkmaya başladı. Onu da dinlemedim... Uzandım Karadeniz'e... Her ne kadar hayallerimi yeterince yaşama-

dıysam da, onun uğruna direndik ve direndim... Gittim, gördüm ve yaşadım. Uzun bir gidiş süreci olsa da tam hayal ettiğim bir yaşayış ve mücadele düzeyi yakalanamadı. Hepsi de bende yarım kaldı... Yarım kalan bir şeyin de pek tadı olacağını sanmıyorum... Ne yapalım, belki bu yarımliklar bir gün tam'a ulaşmamızı sağlayacaktır!...

Bir bütünen bir gerilla güncesi olmasa da kısa anekdotlar biçimindeki denemelerimin sonuna geldim. Umarım beğenirsiniz.

“UMUT ZAFERDEN DAHA DEĞERLİDİR” ÖNDER APO.

Dêman ŞEMZİNAN

EKLER...

Ew Mahirê li Bandoza
Ji bo gele xwe pir pîroz e
Ji bo gele xwe bîrdoze

Ji bo welat bûye soz
Bo gerilla bûye çand
Neh hevalên canfeda
Bûn jiyar û can

Bo Serok sozdan
Nevegeriyan tucar
Her tim şabûn pey Mazluma, Sema û Bêrîtanan.

ŞEHİTLERE DEYİŞ...

Mutlak mutlak mutlakîyet
Sana sunuldu hakkaniyet
Bize sundu fikr-i âlim
Sadık kaldı sadık kaldı
Sade kaldı sade kaldı
Sundu sundu sana sundu
Sana sundu hakkaniyet
Olmaz böyle olmaz böyle
Beter oldu böyle derman...
Hak aşkına hak aşkına, düştü yola yol aşkına
Şiyar oldu Şiyar oldu Şiyar düştü yol aşkına...
Baraniyem Baraniyem ben bir dost yanığıyem
O Medyadır o Medyadır can yoldaştır
Selam olsun selam olsun yoldaşlara
Selam olsun yoldaşlara

(Dersim Şehitleri anısına bir deyiş, 2015 Gare Dağı)

XWESERÎ....

Ev çi êş e ev çi jan e,
Li ser me de wer dibare
Li ser me dibare wek baranê...
Li Cizîrê li Nisêbînê xwîn diherike wek avê
Xwîn diherike wek lêhiyê...
Li Gever li Sîlopya azadî hat wek tavê
Li Amed li Farqînê denge Apê min,
Rihê Apê min şabûye
Hemû cihan dibine û şerm dike xwe livîne
Xwe kerr kiriye nabhîze
Ev ne yek e, ev ne du ye
Her dibêjin ev çi ye?!...

Bila malê min hebe ma tu çiyî?!...
Ez her hebim ma tu kiyî?
Ez tene biminim bes e!...
Hindî hebe qîr, wê bimre jin kal û pîr
Ma te nedît paşeroj
Me çi hîşt xweşe roj?!...
Me kuşt zarok û keç,
Tu car nabêjim êdî bes!...
Hindî hebe xwesarî, ezê her bibirim serî
Tu car nayêm ber derî
Hindî hebe xwesarî ezê lêdim pişt derî!...

Ger em bêjî biratî, ew her bibêjin kirêtî
Hindî hebe kirêtî tu car nabe aşîtî
Wê her hebe berxwedan, heya bêjin aşîtî...

Sala 2015 Çîyayê Gare

HAWARA DAYİKÊ

Çîya çîya digirim
Bejin û bala te dibinim
Ruhê dilê te dibinim
Heylo dilo weylo dilo,
Ev çi derd e ev çi kul e...
Li ser te wer dibare,
Ronîya çavên min dibare
Heyfa dilê minî kal e
Zorî nayê pir bibar e
Çavê min benda darê
Gulle hatî pirlêketî
Canê piçûk ser dev ketî
Heylo dilo heylo dilo
Bexê piçûk çi lê hatî?...
Dayê ber çawê wê ketî
Kezep lê bû pirtî pirtî,
Hawar kir heya ketî
Tenê got êdî bes e!...
Heya hebim ezê bipirsim
Heylo dilo heylo dilo
Heya hebim ezê bipirsim
Heylo dilo heylo dilo...

(Sala 2015, Çîyayê Gare)

Rojava devrimi hızla toparlanıyor ve topluma maloluyor...
(2016 Yılı)

Örgüt kültürü, düzen-disiplin oturmaya başlıyor, bu da hızla toplumda yansımasını bulur. Siyasi çalışmalar ve basın-yayın, propaganda ve ajitasyon da bu gelişmelerle aynı tempoda ilerlerse, devrim çalışmaları daha da pekişir ve Türkler daha fazla kafayı yer!... **(2016 yılı)**

Girêmoza benim, ben Girêmozayım.

İnsanlık kültürünün atası ve maneviyatı... Emeğin kokusunu çekiyorum genzime. Giremoza, diğer adıyla Orkêş, dünya harikalarından olup, aynı zamanda bir muammadır. Biz onların mekanında, onların torunları olarak aynı yerde, aynı yolda ve aynı izde tarih yazarak, tüm cihana rengarenk bir ışık saçıyoruz... **(2016 yılı)**

Ben kompleksli ve anlamsızlıkta ve kendi cahilliğinde ısrar eden kadından ve erkekten nefret ediyorum demeyeyim de çok rahatsız oluyorum. Bilmiyorum siz de rahatsız oluyor musunuz?!...
(2016 Yılı)

Kadınlarımıza ne kadar değer versek de az kalır. Onlar bizlere yaşam adına, insanlık adına çok şey öğrettiler. Bizim için emekleri emsalsizdir. Onlar hayatın adsız felsefecileri, akademisyenleri, filozoflarıdır. Tarihten günümüze tüm kadınlara sonsuz sevgilerimi sunarım. Hep beraber nice özgür yaşamları yaratacağımıza inanıyor ve tüm olumsuz geçmişlerin inadına, büyük intikamı alacağız.

Ve büyük başarıyla zaferi taçlandıracağız. Bu başarıyı da annelerimize, teyze, hala, kızkardeşlerimize, yeğenlerimize ve tüm kadınlarımıza, Önderliğimize sunacağız... **(2016 Yılı)**

Tarihte ezilenler, zulme karşı her zaman direnmesini ve gerektiğinde ölmesini bilmişlerdir!... Bizler Allah aşkına bundan başka birşey biliyor muyuz?... Tarihimize bakalım, sayısız zaferlerimiz var. Peki kazanılan bu zaferleri ne kadar koruyabilmişiz?!... Veya demokratik uygarlık sistemi temelinde sistemleştirebilmişiz ve bu temelde koruyabilmişiz?!... **(2016 Yılı)**

Devrimi yaşıyoruz ve devrim ülkesindeyiz. Devrim değerlerini ne pahasına olursa olsun korumalıyız. Bu da sadece kaba savaş gücüyle olmaz. Savaş olağanüstü durumlarda belli bir yere kadar götürür. Asıl olan devrimi zihniyete, kişiliğe, yaşama ve yaşamın her alanına ve topluma maletmek, yansıtmaktır. Topluma malolan bir değer kolay kolay yokedilemez!... Rojava’da acilen devrimimizi tabana, topluma daha fazla maletmemiz, indirgememiz gerekiyor...

Botan Eyaleti, Kato Dağı...

Botan Eyaleti, Faraşın, Şehit Mehmet Goyi Şehitliği.

Faraşın Dağı...

Hakkâri Bölgesi.

Soldaki Şehit Xebatkar, Nusaybin’de 2016 şehit düştü...

Şehit Numan Amed'in şehit düştüğü kamp, 2012 kış ayı Amed

Şehit Numan'ın şehit düştüğü kamp, Amed Eyaleti...

Şehit Azad Siser Arkadaş 2015 yılında Amed'te şehit düştü.
Yanındaki Atakan Arkadaş, 2018'de Dersim'de şehit düştü...

Soldaki Şehit Kahraman Heseke, 2008'de Erzurum'da Şehit Xebat alanında şehit düştü.

Sağdaki Şehit Avarış Amed, 2008'de Erzurum'da Qır Bölgesi'nde şehit düştü.

Soldaki Mahir Dêrsim Arkadaş, 2018'de Dêrsîm'de şehit düştü.
Sağdaki Sabrî Semsur Arkadaş, 2020'de Semsur'da şehit düştü.

Şehit Azad Sîser'le çektiğimiz fotoğraf, 2015 yazı.

Şehit Çekdar Bozova, Erzurum'da Şehit Xebat Bölgesi'nde 2011'de şehit düştü.

Şehit Çekdar Bozova, Erzurum.

Şehit Çekdar, Şehit Avarış, Şehit Kahraman'ın beraber çektikleri fotoğraf.

Şehit Avarış Amed, Erzurum Eyaleti'ndeyken

Avareş...

Avareş im Avareş
Ronîya roja geş im...
Di şevên tarî de
Stêrka geş, a azmanim...
Berbanga sibe de
Gelavêj im li ser azmanên şîn û gewher...

